

Αρ. εισ. 2797 1993

ΖΑΝ ΠΩΛ ΣΑΡΤΡ

Θ6 85(a)

ΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ

(HUIITS-CLOS)

Μονόπραχτο

Μετάφραση

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: ΘΕΑΤΡΟ
Διεύθυνση: ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΟΛΔΑΤΟΣ
Copyright: ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 1988
Ζωοδόχου Πηγής 17 — Τηλ. 36.13.137

Αρ. εισ. 2797 1993

ΖΑΝ ΠΩΛ ΣΑΡΤΡ

Θ6 85(a)

ΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ

(HUIFS-CLOS)

Μονόπρακτο

Μετάφραση

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: ΘΕΑΤΡΟ
Διεύθυνση: ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΟΛΔΑΤΟΣ
Copyright: ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 1988
Ζωοδόχου Πηγής 17 — Τηλ. 36.13.137

ΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ

Πρωτοπαίχτηκε στο Θέατρο Vieux-Colombier το Μάη
του 1944

ΔΙΑΝΟΜΗ

**ΙΝΕΣ
ΕΣΤΕΛΛΑ
ΓΚΑΡΣΕΝ
ΓΚΑΡΣΟΝΙ**

**Τάνια Μπαλάσοβα
Σύλβια Γκαμπύ
Βιτόλντ
Ρ.Ζ. Σωφφάρντ**

Σκηνογραφία: Μ. Ντουί

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(ΓΚΑΡΣΕΝ - ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ ΤΟΥ ΟΡΟΦΟΥ)

(Ένα σαλόνι σε στυλ Δεύτερης Αυτοκρατορίας.
Πάνω στο τζάκι ένας μπρούντζινος μπούστος).

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Μπαίνει και κοιτάζει γύρω του). Εδώ λοιπόν...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Εδώ...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Όστε έτσι...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Έτσι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φαντάζομαι πως με τον καιρό συνηθίζει κανείς τα έπιπλα...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Εξαρτάται από τον άνθρωπο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Μη μου πείτε πως όλα τα δωμάτια είναι όμοια;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Πώς είναι δυνατόν... Σκέφτεíte πως μας έρχονται Κινέζοι, Ινδοί... Τι μπορεί να τους λέει μια πολυθρόνα στυλ Δεύτερης Αυτοκρατορίας;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Και μένα; Νομίζετε πως μπορεί να μου λείπει τίποτα; Ξέρετε ποιος ήμουνα; Μπα... Αυτό δεν έχει καμιά σημασία... Στο κάτω κάτω, ζούσα πάντα ανάμεσα σε έπιπλα που δε μ' αρέσανε καθόλου και σε κάλπικες ψυχολογικές καταστάσεις. Είχε το γούστο του. Μια ψυχολογική κατάσταση κάλπικη, ανάμεσα σε μια τραπεζαρία στυλ Λουδοβίκου Φιλίππου, ε; Δε σας λείπει τίποτα;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Θα δείτε. Και σ' ένα σαλόνι Δεύτερης Αυτοκρατορίας δε θα 'ναι καθόλου άσχημα...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Α... καλά... καλά... (Κοιτάζει γύρω του). Ωστόσο βλέπω πως μάλλον δε με περίμεναν... Μη μου πείτε πως δεν έχετε ακούσει για τις διάφορες ιστορίες που κυκλοφορούν εκεί πάνω;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Σχετικά με ποιο ζήτημα;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Μα... (Κάνει μια ακαθόριστη πλατιά χειρονομία). Σχετικά με όλα αυτά...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Πώς είναι δυνατόν να πιστεύετε αυτές τις ανοησίες. Τα διαδίδουν άνθρωποι που δεν πάτησαν ποτέ το πόδι τους εδώ... Γιατί, καταλαβαίνετε, αν είχαν έρθει...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Βέβαια... (Γελούν και οι δύο).

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Ξαφνικά σοβαρεύεται). Πού είναι τα παλούκια;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Πώς είπατε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τα παλούκια... οι σούβλες... τα βαρέλια με τα καρφιά...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Αστειεύεστε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Κοιτάζοντάς τον). Ε; Α... καλά... Όχι, δεν ήθελα να αστειευτώ... (Σιωπή, φέρνει βόλτες). Ούτε καθρέφτες, ούτε παράθυρα, φυσικά. Τίποτα το εύθραυστο. (Με μια ξαφνική ένταση). Γιατί μου κράτησαν την βούρτσα των δοντιών; Ε;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Νάτα μας... Ορίστε τώρα που ξαναβρήκαμε την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Είναι καταπληκτικό...

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Χτυπώντας με δύναμη το χέρι του στο μπράτσο της πολυθρόνας). Σας παρακαλώ, να λείπουν οι οικειότητες. Ξέρω πολύ καλά ποια είναι η θέση μου, αλλά δε θα ανεχτώ να με...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Ελάτε τώρα. Σας ζητώ συγγνώμη. Αλλά τι τα θέλετε... Όλοι οι πελάτες κάνουν πάντα την ίδια ερώτηση: «Πού είναι τα παλούκια;». Και εκείνη τη στιγμή σας βεβαιώνω πως δεν έχουν καμιά απολύτως διάθεση να κάνουν την

τουαλέτα τους. Όταν όμως τους διαβεβαιώνουμε πως δεν υπάρχει τίποτα από όλα αυτά που φαντάζονται, αμέσως θυμούνται τη βούρτσα των δοντιών. Μια για όνομα του Θεού, δεν μπορείτε να σκεφτείτε ούτε τόσο θα. Γιατί επιτέλους σας ρωτώ: Για ποιο λόγο θα πλένατε τα δόντια σας;

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Ησυχάζει). Σωστά. Στο κάτω κάτω για ποιο λόγο; (Κοιτάζει γύρω του). Και για ποιο λόγο θα κοιταζότανε κανείς στον καθρέφτη; Ενώ αυτός ο μπρούντζος... Έχω την εντύπωση πως κάποια στιγμή θα τον κοιτάζω με ορθάνοιχτα μάτια. Με ορθάνοιχτα μάτια... Ε: Ελάτε τώρα, ας μην κρυβόμαστε... Σας λέω πως έχω πλήρη επίγνωση της θέσης μου. Θέλετε μήπως να σας περιγράψω τι ακριβώς θα συμβεί; Ο άνθρωπος χάνει την ανάσα του, βυθίζεται, πνίγεται... και μόνο τα μάτια του είναι έξω από το νερό. Και τι βλέπει; Ένα γύφτικο μπρούντζο. Τι εφιάλτης; Βέβαια θα σας έχουν απαγορεύσει να μου απαντήσετε και δεν επιμένω. Μην ξεχνάτε όμως πως δεν με βρίσκετε απροετοίμαστο, ώστε μην καυχιέστε ότι μου τη φέρατε. Μπορώ να κοιτάξω την κατάσταση κατά πρόσωπο. (Ξαναρχίζει να περπατάει). Όστε λοιπόν ούτε βούρτσα των δοντιών. Φυσικά ούτε κρεβάτι. Γιατί εδώ πέρα δεν κοιμάται κανένας.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Τι λόγος...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα 'βαζα στοίχημα... Για ποιο λόγο θα κοιμότανε κανένας; Ο ύπνος έρχεται πίσω από το κεφάλι, αισθάνεσαι τα

μάτια σου να κλείνουν, αλλά γιατί να κοιμηθείς; Ξαπλώνεσαι στον καναπέ και φσσστ... ο ύπνος πέταξε. Πρέπει να τρίψεις τα μάτια, να σηκωθείς κι όλα ξαναρχίζουν απ' την αρχή.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Τι μυθιστορηματική φαντασία...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Σωπάστε. Δε θα φωνάξω, δε θα βογγήξω, αλλά θέλω να κοιτάξω την κατάσταση κατά πρόσωπο. Δε θέλω να μ' αρπάξει πίσω από την πλάτη μου χωρίς να μπορέσω να την αναγνωρίσω... Μυθιστορηματική φαντασία, είπατε; Και φυσικά δε θα νυστάζει και κανένας. Και γιατί να κοιμηθείς αφού δε θα νυστάξεις; Έκτακτα. Μια στιγμή. Μια στιγμή. Γιατί αυτό θα πρέπει να είναι κουραστικό; Γιατί θα πρέπει αναγκαστικά να είναι κουραστικό; Αυτό είναι. Μια ζωή χωρίς διακοπή.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Τι διακοπή;

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Μιμείται το ύφος του). Τι διακοπή. (Καχύποπτα). Για κοιτάξτε με. Ήμουν αίγιουρος. Αυτό εξηγεί την αφόρητα χονδροειδή αδιακρισία της ματιάς σας. Μα βέβαια. Είναι ατροφικά...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Μα για τι πράγμα μιλάτε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Για τα βλέφαρά σας. Εμείς τ' ανοιγοκλείναμε τα βλέφαρά μας. Ριπή οφθαλμού. Έτσι τη λέγαμε. Μια μικρή

μαύρη αστραπή. Μια αυλαία που ανοιγοκλείνει. Η διακοπή έγινε. Το μάτι δακρύζει, ο κόσμος σβήνει. Δεν ξέρετε πόσο ξεκουράζει. Τέσσερις χιλιάδες διαλείμματα την ώρα. Τέσσερις χιλιάδες μικρές δραπετεύσεις. Κι όταν λέω τέσσερις χιλιάδες... Λοιπόν, θα ζήσω χωρίς βλέφαρα. Μην κάνετε το βλάκα. Χωρίς βλέφαρα ή χωρίς ύπνο είναι το ίδιο. Δε θα ξανακοιμηθώ. Μα πώς θα μπορέσω να το υποφέρω; Προσπαθήστε να με καταλάβετε, βάλτε τα δυνατά σας. Είμαι τύπος καυγατζή, ξέρετε, και συνηθίζω να τα βάζω με τον εαυτό μου, μα αυτό είναι αδύνατον να συνεχίζεται αδιάκοπα, χωρίς παύση. Εκεί πάνω υπήρχαν οι νύχτες. Κοιμόμουνα. Βλέπετε, είχα σαν προνόμιο έναν πολύ εύκολο ύπνο. Έβλεπα πολύ απλά όνειρα. Ένα λιβάδι. Ένα λιβάδι, αυτό ήταν όλο. Έβλεπα πως περπατούσα μέσα σ' ένα λιβάδι. Είναι μέρα ακόμα;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Βλέπετε πολύ καλά πως οι λαμπτήρες είναι αναμμένοι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Να πάρει ο διάβολος... Αυτό είναι η δική σας μέρα. Και έξω;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

(Κατάπληκτος). Έξω;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Απ' την άλλη μεριά. Έξω απ' αυτούς τους τοίχους.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Υπάρχει ένας διάδρομος.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Και στην άκρη αυτού του διαδρόμου;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Άλλα δωμάτια... Άλλοι διάδρομοι και σκάλες.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Έπειτα;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Αυτό είναι όλο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Όταν έχετε έξοδο, πού πάτε;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Στο θείο μου. Είναι προϊστάμενος του προσωπικού στον τρίτον όροφο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα 'πρεπε να το 'χα φανταστεί. Πού είναι ο διακόπτης;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Δεν υπάρχει.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δηλαδή, δεν μπορεί κανένας να σβήσει το φως;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Η διεύθυνσις μπορεί να διακόψει το ρεύμα. Αλλά δε θυμάμαι να το έχει κάνει ποτέ σ' αυτόν τον όροφο. Έχουμε αδιάκοπη παροχή ηλεκτρικού ρεύματος.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Έκτακτα... Όστε θα πρέπει να ζούμε σε άπλετο φως.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

(Ειρωνικά). Να ζείτε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εντάξει... Δε θ' αρχίσετε τώρα να σχολιάζετε το λεξιλόγιό μου. 'Απλετο φως. Για πάντα. 'Απλετο φως στα μάτια και στο κεφάλι μου. (Σε λίγο). Κι αν πετάξω αυτόν τον μπρούντζο στο γλόμπο δε θα σβήσει;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Είναι πολύ βαρύς.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Πιάνει τον μπρούντζο στα χέρια του και προσπαθεί να τον σηκώσει). 'Εχετε δίκιο. Είναι πολύ βαρύς.

(Μικρή σιωπή)

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Λοιπόν... Αν δεν μ' έχετε πια ανάγκη... Σας αφήνω.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φεύγετε; Στο καλό. (Το Γκαρσόνι πηγαίνει στην πόρτα). Μια στιγμή. (Το Γκαρσόνι γυρίζει). Αυτό εκεί είναι κουδούνι; (Το Γκαρσόνι νεύει καταφατικά). Δηλαδή μπορώ να το πατήσω όταν θέλω κι εσείς είσαστε υποχρεωμένος να 'ρθείτε;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Κατά κανόνα, ναι. Αλλά το κουδούνι κάνει πολλά καπρίτσια. Κάτι έχει ο μηχανισμός του και δεν λειτουργεί. (Ο Γκαρσέν πηγαίνει και πιέζει το κουμπί. Ακούγεται κουδούνισμα).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δουλεύει...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

('Εκπληκτος). Δουλεύει. (Πιέζει κι αυτός το κουμπί). Μην ενθουσιάζεστε, όμως. Δεν πρόκειται να βαστάξει πολύ. Λοιπόν, στη διάθεσή σας.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Κάνει μια κίνηση να τον κρατήσει). Θα...

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Πώς είπατε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

'Οχι, τίποτα. (Πηγαίνει στο τζάκι και παίρνει έναν χαρτοκοπτήρα). Τι είναι αυτό;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

'Οπως βλέπετε, χαρτοκοπτήρας.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Υπάρχουν βιβλία εδώ;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

'Οχι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τότε σε τί χρειάζεται; (Το Γκαρσόνι σηκώνει τους ώμους). Εντάξει. Μπορείτε να φύγετε...

(Το Γκαρσόνι φεύγει)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(ΓΚΑΡΣΕΝ) (Μόνος)

(Ο Γκαρσέν μένει μόνος. Πάει στον μπρούντζο και τον πασπατεύει με τα δάχτυλά του. Κάθεται. Ξανασηκώνεται. Πηγαίνει στο κουμπί του κουδουνιού και το πατάει. Το κουδούνι δεν χτυπάει. Επιχειρεί μερικές φορές. Του κάκου. Πηγαίνει στην πόρτα και προσπαθεί να την ανοίξει. Η πόρτα είναι κλειδωμένη. Φωνάζει).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Γκαρσόν... Γκαρσόν...

(Καμιά απάντηση. Χτυπάει με γροθιές την πόρτα φωνάζοντας το Γκαρσόνι. Έπειτα απότομα ηρεμεί. Πηγαίνει και ξανακάθεται. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα ανοίγει και μπαίνει η Ινές, ακολουθούμενη από το Γκαρσόνι).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(ΓΚΑΡΣΕΝ - ΙΝΕΣ - ΓΚΑΡΣΟΝΙ)

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

(Στον Γκαρσέν). Με φωνάξατε;

(Ο Γκαρσέν κάνει να απαντήσει, αλλά ρίχνοντας μια ματιά στην Ινές).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Όχι.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

(Απευθύνεται στην Ινές). Είστε στο σπίτι σας, κυρία. (Η Ινές δεν απαντάει). Αν θέλετε να ρωτήσετε τίποτα... (Η Ινές σωπαίνει).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

(Ενοχλημένος). Συνήθως οι πελάτες ζητούν πληροφορίες... Δεν επιμένω... Άλλωστε για τη βούρτσα των δοντιών, τον μπρούντζο και το κουδούνι, ο κύριος έχει κατατοπιστεί και θα μπορέσει να σας ενημερώσει το ίδιο καλά με μένα.

(Βγαίνει. Σιωπή. Ο Γκαρσέν δεν κοιτάζει την Ινές. Η Ινές κοιτάζει γύρω της. Έπειτα κατευθύνεται απότομα προς τον Γκαρσέν).

ΙΝΕΣ

Πού είναι η Φλοράνς; (Ο Γκαρσέν σωπαίνει). Σας ρωτώ, πού είναι η Φλοράνς.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν έχω ιδέα.

ΙΝΕΣ

Αυτό είναι όλο που βρήκατε να μου πείτε; Το μαρτύριο δια της απουσίας; Ε, λοιπόν, πέσατε έξω. Η Φλοράνς ήτανε μια μικρή ανόητη και δεν την λυπάμαι καθόλου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Με συγχωρείτε, αλλά για ποιον με παίρνετε;

ΙΝΕΣ

Εσάς; Μα είστε ο δήμιος.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Αναπνδάει, αλλά έπειτα βάζει τα γέλια). Μα είναι πολύ διασκεδαστική αυτή η παρεξήγηση. Ο δήμιος... Για φαντάσου. Μπήκατε μέσα, με κοιτάξατε κι αμέσως σκεφτήκατε. Είναι ο δήμιος. Εξωφρενικό. Αυτό το Γκαρσόνι είναι γελοίο. Έπρεπε να είχε κάνει τις συστάσεις. Με λένε Ζοζέφ Γκαρσέν. Είμαι δημοσιογράφος και συγγραφέας. Η αλήθεια είναι πως μας βάλανε στο ίδιο διαμέρισμα, κυρία...

ΙΝΕΣ

Ινές Σεράνο. Δεσποινίς.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Πολύ ωραία... Έκτακτα... Ο πάγος έσπασε. Όστε λοιπόν βρίσκατε πως μοιάζω με δήμιος; Και από ποιο χαρακτηριστικό σημάδι αναγνωρίζει κανείς τους δήμιους, παρακαλώ;

ΙΝΕΣ

Από το φοβισμένο ύφος.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φοβισμένο; Είναι πολύ αστείο. Και ποιον φοβούνται; Τα θύματά τους;

ΙΝΕΣ

Ελάτε τώρα, ξέρω τι λέω... Έχω κοιταχτεί στον καθρέφτη.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Στον καθρέφτη; (Κοιτάζει γύρω του). Είναι φοβερό. Έχουν σηκώσει κάθε τι που θα μπορούσε να μοιάζει με καθρέφτη. (Σε λίγο). Εν πάση περιπτώσει μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως δε φοβάμαι καθόλου. Μη νομίζετε πως αντιμετωπίζω την κατάσταση μου επιπόλαια. Έχω πλήρη επίγνωση της σοβαρότητάς της, αλλά δε φοβάμαι.

ΙΝΕΣ

(Υψώνοντας τους ώμους). Αυτός είναι δικός σας λογαριασμός. (Σε λίγο). Μπορεί κανένας να κάνει καμιά βόλτα έξω;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Η πόρτα είναι κλειδωμένη.

ΙΝΕΣ

Τόσο το χειρότερο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Καταλαβαίνω πολύ καλά πως η παρουσία μου σας είναι ενοχλητική. Κι εγώ προσωπικά θα προτιμούσα να είμαι μόνος. Πρέπει να βάλω σε κάποια τάξη τη ζωή μου κι έχω ανάγκη περισυλλογής. Αλλά είμαι σίγουρος πως μπορούμε να τα βολέψουμε τα πράγματα. Δε μιλώ, σχεδόν δεν κινούμαι και κάνω πολύ λίγο θόρυβο. Μόνο, αν

μου επιτρέπετε να σας δώσω μια συμβουλή, θα πρέπει να διατηρήσουμε ανάμεσά μας μια απόλυτη ευγένεια. Αυτό θα είναι η καλύτερή μας άμυνα.

ΙΝΕΣ

Δεν είμαι ευγενής...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τότε θα είμαι εγώ και για τους δυο μας. (Σιωπή. Ο Γκαρσέν κάθεται στον καναπέ. Η Ινές περπατάει κατά μήκος του δωματίου).

ΙΝΕΣ

(Κοιτάζοντάς τον). Το στόμα σας...

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Ευπνώνοντας από τους στοχασμούς του). Πώς είπατε;

ΙΝΕΣ

Δεν μπορείτε να σταματήσετε το στόμα σας; Στριφογυρίζει σα σβούρα κάτω από τη μύτη σας.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Σας ζητώ συγγνώμην. Δεν το πρόσεξα.

ΙΝΕΣ

Τόσο το χειρότερο. (Νευρικό τικ του Γκαρσέν). Πάλι; Ισχυρίζεστε πως είστε ευγενής κι αφήνετε το πρόσωπό σας να κάνει το κέφι του. Δεν είστε μόνος και δεν έχετε το δικαίωμα να μου επιβάλετε το θέαμα του φόβου σας.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Σηκώνεται και την πλησιάζει). Εσείς δε φοβάστε;

ΙΝΕΣ

Για ποιο λόγο; Ο φόβος χρειαζότανε πριν, τον καιρό που είχαμε ακόμα την ελπίδα.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Μαλακά). Δεν υπάρχει πια ελπίδα, αλλά ωστόσο εξακολουθούμε να είμαστε πριν. Ακόμα δεν αρχίσαμε να υποφέρουμε, δεσποινίς.

ΙΝΕΣ

Το ξέρω. (Σε λίγο). Λοιπόν; Τι πρόκειται να συμβεί;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν ξέρω... Περιμένω. (Σιωπή. Ο Γκαρσέν ξανακάθεται. Η Ινές ξαναρχίζει το περπάτημα. Ο Γκαρσέν εξακολουθεί να έχει το νευρικό τικ στο στόμα. Έπειτα, ύστερα από ματιές της Ινές, χώνει το κεφάλι στα χέρια του).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(ΙΝΕΣ - ΓΚΑΡΣΕΝ - ΕΣΤΕΛΛΑ - ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ)

(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η Εστέλλα με το Γκαρσόνι. Η Εστέλλα κοιτάζει τον Γκαρσέν που δεν έχει σηκώσει το κεφάλι του).

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Στον Γκαρσέν). Μη... Μη... Μη σηκώσεις το κεφάλι σου. Ξέρω τι κρύβεις με τα χέρια σου. Ξέρω πως δεν έχεις πια πρόσωπο. (Ο Γκαρσέν σηκώνει το κεφάλι του). Α... (Σιωπή. Με έκπληξη). Δε σας ξέρω...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν είμαι ο δήμιος, κυρία...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δε σας πήρα για το δήμιο... Νόμιζα πως κάποιος ήθελε να μου σκαρώσει μια φάρσα. (Στο Γκαρσόνι). Τι περιμένετε εσείς;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν πρόκειται να έρθει κανένας άλλος...

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Ανακουφισμένη). Α, έτσι; Λοιπόν, θα μείνουμε ολομόναχοι; Ο κύριος, η κυρία και εγώ. (Γελάει).

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Ξερά). Δε βλέπω για ποιο λόγο γελάτε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Γελώντας πάντα). Μα αυτοί οι καναπέδες είναι απαίσιοι. Και κοιτάξτε πώς τους έχουν βάσει. Μου φαίνεται πως είναι πρωτοχρονιά και κάνω επίσκεψη στη θεία Μαρία. Υποθέτω πως ο καθένας έχει τον δικό του. Αυτός εδώ είναι ο δικός μου; (Στο Γκαρσόνι). Μου είναι αδύνατο να καθήσω εδώ. Θα είναι καταστροφή. Το φόρεμά μου είναι ανοιχτό γαλάζιο και αυτός είναι πράσινος.

ΙΝΕΣ

Θέλετε τον δικό μου;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Το βυσσινί; Ω... σας ευχαριστώ πολύ, αλλά δε θα διόρθωνε καθόλου τα πράγματα. 'Όχι... όχι... τι τα θέλετε... ο καθένας με την τύχη του. Μου έτυχε ο πράσινος, τον κρατάω. (Σε λίγο). Ο μόνος που θα ταίριαζε, ίσως, είναι του κυρίου.

ΙΝΕΣ

Τ' ακούτε, Γκαρσέν;

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Αναπηδώντας). Ο καναπές; Ω... με συγχωρείτε... (Σηκώνεται). Στη διάθεσή σας, κυρία...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ευχαριστώ. (Βγάζει το παλτό της και το πετάει στον καναπέ. Σε λίγο). Ας γνωριστούμε, λοιπόν, αφού πρόκειται να συγκατοικήσουμε. Με λένε Εστέλλα Ριγκά. (Ο Γκαρσέν υποκλίνεται για να συστηθεί, αλλά τον προσηλώνει η Ινές).

ΙΝΕΣ

Ινές Σεράνο. Χάρηκα πολύ.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Υποκλίνεται ξανά). Ζοζέφ Γκαρσέν.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Με χρειάζεστε ακόμα τίποτα;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Όχι, μπορείς να πηγαίνεις. Θα σου χτυπήσω το κουδούνι. (Το Γκαρσόνι υποκλίνεται και φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(ΙΝΕΣ - ΓΚΑΡΣΕΝ - ΕΣΤΕΛΛΑ)

ΙΝΕΣ

Είστε πολύ όμορφη. Θα ήθελα να είχα λουλούδια για να σας ευχηθώ το καλώς ήρθατε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Λουλούδια; Ναι, μ' αρέσανε πολύ τα λουλούδια. Αλλά εδώ θα μαραινόντουσαν. Κάνει πολλή ζέστη. Μπα... Το ζήτημα είναι να μη χάνεις το κέφι σου. Εσείς είστε εδώ;

ΙΝΕΣ

Από την περασμένη εβδομάδα. Κι εσείς;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Εγώ; Μόλις χτες. Η κηδεία δεν έχει ακόμα τελειώσει. (Έχει ένα πολύ φυσικό ύφος σαν να βλέπει στην πραγματικότητα αυτά που περιγράφει). Ο αέρας ανακατώνει το πέπλο της αδερφής μου. Κάνει ό,τι μπορεί για να κλάψει. Έλα... έλα... μια προσπάθεια ακόμα... Νάτο... Δυο δάκρυα... Δυο μικρά δάκρυα, που γυαλίζουν κάτω από την πλερέζα. Η Όλγα είναι πολύ άσχημη σήμερα. Κρατάει από το μπράτσο την αδερφή μου. Δεν κλαίει για να μη χαλάσει το ρίμελ. Ομολογώ πως κι εγώ αν ήμουνα στη θέση της... Ήτανε η καλύτερή μου φίλη.

ΙΝΕΣ

Υποφέρατε πολύ;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Όχι, καθόλου. Ένωσα μάλλον μια αποχαύνωση.

ΙΝΕΣ

Και από τι ακριβώς;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Πνευμονία. (Το ίδιο παιχνίδι, όπως πριν). Τέλειωσε. Φεύγουν. Στο καλό... στο καλό... Πόσα συλλυπητήρια... Ο άντρας μου αρρώστησε από τη λύπη του κι έμεινε σπίτι. (Στην Ινές). Κι εσείς;

ΙΝΕΣ

Το γκάτζι.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κι εσείς, κύριε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δώδεκα σφαίρες στο πετσό. (Χειρονομία της Εστέλλας). Με συγχωρείτε, αλλά δεν είμαι από τους νεκρούς που θα 'καναν καλή συντροφιά.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αγαπητέ μου κύριε, αν αποφεύγατε τουλάχιστον να χρησιμοποιείτε τόσο ωμές λέξεις... είναι πολύ ενοχλητικό. Και στο κάτω κάτω τι σημαίνει; 'Ισως ποτέ να μην ήμασταν τόσο ζωντανοί. Κι αν χρειάζεται να δώσουμε ένα όνομα σ' αυτή τη... την κατάσταση, προτείνω να ονομάσουμε τους εαυτούς μας: «Οι απόντες». Είναι πιο σωστό. Λοιπόν, είστε πολύ καιρό «απών»;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εδώ και ένα μήνα περίπου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Από πού είστε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Από το Ρίο.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Εγώ από το Παρίσι. Έχετε κανέναν δικό σας ακόμα εκεί κάτω;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τη γυναίκα μου. ('Ιδιο παιχνίδι με την Εστέλλα). Ήρθε στο στρατόπεδο όπως κάθε μέρα. Δεν την άφησαν να μπει. Κοιτάζει ανάμεσα απ' τα κάγκελα. Δεν ξέρει ακόμα πως είμαι απών, αλλά το υποψιάζεται. Για την ώρα φεύγει. Είναι ντυμένη στα μαύρα. Καλύτερα. Δε θα 'χει ανάγκη ν' αλλάξει. Δεν κλαίει. Ποτέ της δεν έκλαιγε. Έχει όμορφη λιακάδα κι αυτή είναι ολόμαυρη μέσα στον έρημο δρόμο, με το αιώνιο ύφος του θύματος στα μεγάλα της μάτια. Πόσο μου δίνει στα νεύρα. (Σιωπή. Ο Γκαρσέν κάθεται στο μεσαίο καναπέ και χώνει το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του).

ΙΝΕΣ

Εστέλλα...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κύριε... κύριε Γκαρσέν...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ορίστε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κάθεστε στον καναπέ μου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Σηκώνεται). Με συγχωρείτε...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Φαινόσαστε τόσο απορροφημένος...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Βάζω σε κάποια τάξη τη ζωή μου. (Η Ινές γελάει). Αυτοί που γελάνε θα 'ταν καλύτερα να 'καναν το ίδιο.

ΙΝΕΣ

Η ζωή μου είναι τακτοποιημένη. Εντελώς τακτοποιημένη. Έχει τακτοποιηθεί μόνη της εκεί πάνω. Δεν έχω ανάγκη να ασχοληθώ μαζί της.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Αλήθεια; Και νομίζετε πως είναι τόσο απλό; (Περνάει το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του). Τι ζέστη... Επιτρέπετε; (Κάνει να βγάλει το σακάκι του).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Α, όχι... (Μαλακά). Σας παρακαλώ... Αντιπαθώ τους άντρες με το πουκάμισο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Ξαναβάζει το σακάκι του). Πολύ καλά... (Σε λίγο). Εγώ περνούσα ολόκληρες νύχτες στα γραφεία της συντάξεως. Έκανε πάντα αφόρητη ζέστη. (Σε λίγο. Το ίδιο παιχνίδι). Κάνει ανυπόφορη ζέστη. Έχει νυχτώσει.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αλήθεια... έχει κι όλας νυχτώσει. Η Όλγα γδύνεται. Πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός στη γη.

ΙΝΕΣ

Έχει νυχτώσει. Έχουν σφραγίσει την πόρτα της κάμαράς μου. Και το δωμάτιο είναι άδειο μέσ' στο σκοτάδι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Έχουν απλώσει τα σακάκια τους στη ράχη της καρέκλας τους κι έχουν σηκώσει τα μανίκια ως τους αγκώνες. Μυρίζει αντρικό χνώτο και πούρο. (Σε λίγο). Μ' άρεσε να ζω ανάμεσα σε άντρες με σηκωμένα μανίκια.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Ξερά). Τι να γίνει. Βλέπω πως δεν έχουμε τα ίδια γούστα. (Στην Ινές). Εσάς, σας αρέσει αυτό; Να βλέπετε άντρες με πουκάμισο;

ΙΝΕΣ

Με πουκάμισο ή χωρίς πουκάμισο, δεν μου πολυαρέσουν οι άντρες.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Κοιτάζει με κατάπληξη και τους δύο). Μα τότε γιατί... γιατί μας έβαλαν μαζί;

ΙΝΕΣ

(Με πνιγμένη ορμή) Τι είπατε;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Σας κοιτάζω και τους δυο και σκέφτομαι πως πρόκειται να μείνουμε μαζί... Κι εγώ που περίμενα να βρω φίλους... οικογένεια...

ΙΝΕΣ

Έναν εκλεκτό φίλο με μια τρύπα στη μέση του προσώπου του;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κι αυτόν ακόμα. Χόρευε ταγκό σαν επαγγελματίας. Μα εμάς... Εμάς, γιατί μας έβαλαν μαζί;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ίσως τυχαία. Στεγάζουν τους ανθρώπους, όπου μπορούν, με τη σειρά που φτάνουν. (Στην Ινές). Γιατί γελάτε;

ΙΝΕΣ

Γιατί με διασκεδάζετε πολύ με τα τυχαία σας. Έχετε τόση ανάγκη να καθησυχάσετε τον εαυτό σας; Τίποτα δεν αφήνουν στην τύχη.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Δειλά). Ίσως έχουμε ξανασυναντηθεί καμιά φορά;

ΙΝΕΣ

Ποτέ... Θα σας θυμόμουνά...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ίσως κοινές γνωριμίες; Ξέρετε τους Ντυμπούά Σεϊμούρ;

ΙΝΕΣ

Θα μου ήταν πολύ περίεργο...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δέχονται πολύ κόσμο...

ΙΝΕΣ

Τι δουλειά κάνουν;

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Έκπληκτη) Καμιά... Έχουν ένα πύργο στην Κορρέζ και...

ΙΝΕΣ

Εγώ ήμουνά υπάλληλος στο Ταχυδρομείο.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Συγκρατημένα). Α, στ' αλήθεια; (Σιωπή. Σε λίγο στον Γκαρσέν). Κι εσείς, κύριε Γκαρσέν;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν έφυγα ποτέ από το Ρίο.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τότε έχετε δίκιο. Μας έβαλαν εντελώς τυχαία...

ΙΝΕΣ

Τυχαία; Κι αυτά τα έπιπλα είναι κι αυτά τυχαία; Τυχαία είναι πράσινος ο δεξιός καναπές και βυσσινί ο αριστερός; Τυχαία, έτσι; Για δοκιμάστε λοιπόν να τους αλλάξετε θέση και τότε θα τα πούμε. Και ο μπρούντζος, τυχαίος κι αυτός; Κι αυτή η ζέστη; (Μικρή σιωπή). Σας λέω πως όλα ήτανε κανονισμένα ως την τελευταία λεπτομέρεια με φροντίδα. Αυτό το δωμάτιο μας περίμενε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μα πώς είναι δυνατόν; Όλα εδώ μέσα είναι τόσο άσχημα, σκληρά, γεμάτα γωνίες. Σιχαινόμουνά πάντα τις γωνίες.

ΙΝΕΣ

(Σηκώνοντας τους ώμους). Φαντάζεστε πως εγώ ζούσα σ' ένα σαλόνι Δεύτερης Αυτοκρατορίας; (Σε λίγο)

ΕΣΤΕΛΛΑ

Όστε όλα ήτανε οργανωμένα;

ΙΝΕΣ

Όλα... Φτιαχτήκανε για μας.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Και δεν είναι τυχαίο πως εσείς βρίσκεστε απέναντί μου;
Τι περιμένουν, λοιπόν;

ΙΝΕΣ

Δεν ξέρω... Μα περιμένουν.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μου είναι ανυπόφορο όταν περιμένουν οι άλλοι κάτι από μένα. Με βάζει στον πειρασμό να κάνω ακριβώς το αντίθετο.

ΙΝΕΣ

Κάντε το, λοιπόν... Κάντε το. Δεν ξέρετε καν τι θέλουν.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Χτυπώντας το πόδι). Είναι ανυπόφορο... Πρόκειται μήπως να μου συμβεί τίποτα από σας τους δυο; (Τους κοιτάζει). Από σας τους δυο... Υπήρχαν φυσιογνώμιες που τις καταλάβαινα με την πρώτη. Οι δικές σας δε μου λένε τίποτα.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Απότομα στην Ινές). Εμπρός λοιπόν, γιατί μας έβαλαν μαζί; Είπατε, ήδη, αρκετά. Συνεχίστε ως το τέλος.

ΙΝΕΣ

(Έκπληκτη). Μα δεν έχω ιδέα...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Πρέπει να το μάθουμε. (Σκέφτεται).

ΙΝΕΣ

Αν τουλάχιστον ο καθένας από μας είχε το κουράγιο να πει...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τι;

ΙΝΕΣ

Εστέλλα;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ορίστε...

ΙΝΕΣ

Τι έχετε κάνει; Γιατί σας έστειλαν εδώ;

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Ζωηρά). Δεν ξέρω... Δεν ξέρω τίποτα... Αναρωτιέμαι μάλιστα μήπως πρόκειται για κανένα λάθος. (Στην Ινές). Μη χαμογελάτε... Σκεφτείτε πόσοι άνθρωποι... απουσιάζουν κάθε μέρα. Έρχονται εδώ κατά χιλιάδες και αντιμετωπίζουν κατώτερους υπαλλήλους, χωρίς αρκετές πληροφορίες. Πώς θέλετε να μη γίνονται λάθη; Μα μη χαμογελάτε, λοιπόν... (στον Γκαρσέν). Και σεις πέστε τίποτα. Αν έχουν στην περίπτωση μου γελαστεί, μπορεί το ίδιο να 'χει γίνει και για σας. (Στην Ινές). Και για σας επίσης. Μήπως είναι καλύτερα να νομίζουμε πως βρισκόμαστε εδώ από κάποιο λάθος;

ΙΝΕΣ

Αυτά έχετε να μας πείτε;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι άλλο θέλετε να μάθετε; Δεν έχω τίποτα να κρύψω. Ήμουν ορφανή και φτωχιά κι έπρεπε να φροντίσω το μικρότερο αδερφό μου. Ένας ηλικιωμένος φίλος του πατέρα μου με ζήτησε. Ήταν πλούσιος και καλός. Δέχτηκα. Τι θα κάνατε εσείς στη θέση μου; Ο αδερφός μου

ήταν άρρωστος κι είχε απόλυτη ανάγκη από θεραπεία και φροντίδα. Έζησα έξι χρόνια με τον άντρα μου χωρίς ούτε ένα σύννεφο να σκιάσει την ευτυχία μας. Εδώ και δυο χρόνια συνάντησα αυτόν που έπρεπε να είχα αγαπήσει. Αναγνωριστήκαμε με την πρώτη ματιά. Μου ζήτησε να φύγω μαζί του, μα εγώ αρνήθηκα. Έπειτα αρρώστησα από πνευμονία. Αυτό είναι όλο. Ίσως θα μπορούσε να με κατηγορήσει κανείς, σύμφωνα με ορισμένες αρχές, πως θυσιάσα τα νιάτα μου για έναν γέρο. (Στον Γκαρσέν). Νομίζετε πως είναι έγκλημα αυτό;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Οπωσδήποτε όχι. (Σε λίγο). Και σεις; Βρίσκετε πως είναι έγκλημα να ζει κανείς σύμφωνα με τις αρχές του;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ποιός θα μπορούσε ποτέ να σας κατηγορήσει γι' αυτό;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ήμωνα διευθυντής σε μια φιλειρηνιστική εφημερίδα. Ξεσπάει ο πόλεμος. Τι να κάνω; Όλοι είχανε καρφώσει τα μάτια τους επάνω μου· θα τολμήσει; έλεγαν. Ε, λοιπόν, τόλμησα. Σταύρωσα τα χέρια και με ντουφεκίσανε. Πού είναι το έγκλημα; Πού είναι;

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Του βάζει το χέρι της στο μπράτσο του). Δεν υπάρχει κανένα έγκλημα. Είστε...

ΙΝΕΣ

(Συμπληρώνει ειρωνικά). Ένας ήρωας. Και η γυναίκα σας, Γκαρσέν;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ε, λοιπόν, τι; Τη μάζεψα από το πεζοδρόμιο...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τα βλέπετε; Τα βλέπετε;

ΙΝΕΣ

Τα βλέπω. (Σε λίγο). Για ποιον παίζετε κωμωδία; Είμαστε μεταξύ μας.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Με αυθάδεια). Μεταξύ μας;

ΙΝΕΣ

Μεταξύ δολοφόνων. Είμαστε στην κόλαση, μικρούλα μου, και δε γίνεται ποτέ λάθος. Δεν καταδικάζουν ποτέ τους ανθρώπους για το τίποτα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Πάψτε...

ΙΝΕΣ

Στην κόλαση... καταδικασμένοι... κολασμένοι...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Πάψτε... πάψτε επιτέλους! Σας απαγορεύω να μεταχειρίζεστε χοντροκομμένες λέξεις.

ΙΝΕΣ

Κολασμένη η μικρή αγία. Κολασμένος ο ήρωας ο ανεπίληπτος. Όλοι μας κάποια στιγμή κάναμε το κέφι μας, δεν είναι έτσι; Υπάρχουν άνθρωποι που υπέφεραν εξαιτίας μας, που πέθαναν κι αυτό μας διασκέδαζε πολύ. Τώρα πρέπει να πληρώσουμε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Με υψωμένο χέρι). Θα πάψετε, ναι ή όχι;

ΙΝΕΣ

(Τον κοιτάζει άφοβα, αλλά με καταφανή έκπληξη). Χα...
(Σε λίγο). Μια στιγμή... Κατάλαβα... Ξέρω γιατί μας έβαλαν μαζί.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Προσέξτε τι πρόκειται να πείτε...

ΙΝΕΣ

Θα δείτε πόσο είναι κουτό. Κουτό σαν τα λάχανα. Δεν υπάρχουν σωματικά βασανιστήρια, έτσι δεν είναι; Κι όμως είμαστε στην κόλαση. Και δεν πρόκειται να 'ρθει κανένας άλλος. Κανένας. Θα μείνουμε μόνοι και οι τρεις μαζί ως την αιωνιότητα. Έτσι δεν είναι; Κάποιος όμως λείπει από εδώ μέσα. Ο δήμιος.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Με κομμένη φωνή). Το ξέρω.

ΙΝΕΣ

Ε, λοιπόν, έκαναν οικονομία στο προσωπικό. Αυτό είναι όλο. Οι πελάτες θα εξυπηρετούνται μόνοι τους, όπως στα αυτόματα εστιατόρια.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι θέλετε να πείτε;

ΙΝΕΣ

Ο δήμιος είναι ο καθένας από μας για τους άλλους δυο.
(Σιωπή. Σκέφτονται. Ζυγίζουν την ανακάλυψη).

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Με γλυκιά φωνή). Δεν πρόκειται να γίνω δήμιός σας. Δε θέλω το κακό σας και δεν έχω καμιά διάθεση ν' ασχοληθώ μαζί σας. Είναι πολύ απλό. Κοιτάξτε. Θα μείνουμε ο καθένας μας στη γωνιά του. Να κρατήσουμε τα προσχήματα. Εσείς εκεί, εσείς εκεί, κι εγώ εδώ. Και σιωπή. Ούτε λέξη. Δεν είναι δύσκολο, έτσι; Ο καθένας μας έχει αρκετή δουλειά να κάνει με τον εαυτό του. Πιστεύω πως θα μπορούσα να μείνω δέκα χιλιάδες χρόνια δίχως να μιλήσω.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Πρέπει, λοιπόν, να σιωπάσω;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ναι. Κι έτσι θα σωθούμε... Τσιμουδιά... Στραφείτε μέσα σας και μη σηκώσετε το κεφάλι. Σύμφωνα;

ΙΝΕΣ

Σύμφωνοι.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Έπειτα από δισταγμό). Σύμφωνα...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Λοιπόν, γειά σας...

(Κάθεται στον καναπέ του και βυθίζει το κεφάλι στα χέρια του. Μικρή σιωπή. Η Ινές σιγομουρμουρίζει ένα τραγουδάκι).

ΙΝΕΣ

Στου Μπλαν - Μαντώ τη γειτονιά
στήσαν μαδέρια στη γωνιά
πίτουρα βάλαν στον κουβά

- Να καρμανιόλα μια φορά -
Στου Μπλάν - Μαντώ τη γειτονιά

Στου Μπλάν - Μαντώ τη γειτονιά
ξύπνησε ο Μπόγιας στις εννιά
για να προλάβει τη δουλειά
γιατί κεφάλια έχει τρανά
να ξεχωρίσει απ' τα κορμιά
Στου Μπλάν - Μαντώ τη γειτονιά

Στου Μπλάν - Μαντώ τη γειτονιά
φέραν κυρές από γενιά
με πλουμισμένα τα μαλλιά
δίχως κουκούτσι στα μυαλά
μα τα κεφάλια ήταν βαριά
κύλησαν μέσα στον κουβά
Στου Μπλάν - Μαντώ τη γειτονιά.

(Στη διάρκεια του τραγουδιού η Εστέλλα πουντράρεται, βάζει ρουζ στα χείλια της. Ψάχνει γύρω της για ένα καθρέφτη με ανήσυχο ύφος. Σκαλίζει στην τσάντα της κι έπειτα γυρίζει στον Γκαρσέν).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κύριε... Μήπως έχετε κανέναν καθρέφτη; (Ο Γκαρσέν δεν απαντάει). Έναν καθρέφτη, καθρεφτάκι της τσέπης... ό,τι να 'ναι. (Σιωπή του Γκαρσέν). Αφού μ' αφήνετε εντελώς μόνη, δώστε μου τουλάχιστον έναν καθρέφτη.

ΙΝΕΣ

(Με προθυμία). Έχω έναν καθρέφτη στην τσάντα μου. (Ψάχνει μέσα στην τσάντα της. Απογοήτευση). Δεν

υπάρχει. Φαίνεται θα μου τον πήραν στη γραμματεία.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Πολύ δυσάρεστο. (Κλείνει τα μάτια και χάνει την ισορροπία της. Η Ινές προλαβαίνει και την συγκρατεί).

ΙΝΕΣ

Τι έχετε;

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Ανοίγει τα μάτια και χαμογελάει). Αισθάνομαι πολύ παράξενα. (Πασπατεύει με τα χέρια το κορμί της). Δεν έχετε και σεις την ίδια εντύπωση; Όταν δεν βλέπω τον εαυτό μου, όσο κι αν αγγίζω το κορμί μου με τα χέρια, αναρωτιέμαι αν υπάρχω στ' αλήθεια.

ΙΝΕΣ

Είστε τυχερή. Εγώ πάντα νιώθω τον εαυτό μου εσωτερικά.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Α, ναι, εσωτερικά. Αλλά ξέρετε όλ' αυτά που περνάνε μέσα στο κεφάλι μου είναι τόσο ακαθόριστα που μ' αποκοιμίζουν. (Σε λίγο). Έχω έξι μεγάλους καθρέφτες στην κρεβατοκάμαρά μου. Τους βλέπω. Τους βλέπω μπροστά μου, αλλά εκείνοι δεν με βλέπουν. Καθρεφτίζουν την πολυθρόνα μου, το χαλί, το τηλέφωνο, το παράθυρο... Πόσο άδειος είναι ένας καθρέφτης όταν δεν είμαι εγώ μέσα. Όταν μιλούσα, φρόντιζα πάντα να κάθομαι σε τέτοια θέση, ώστε ένας απ' αυτούς να με καθρεφτίζει. Κουβεντιάζα κι έβλεπα τον εαυτό μου να κουβεντιάζει. Τον έβλεπα όπως μ' έβλεπαν οι άλλοι κι αυτό με κρατούσε ξύπνια. (Με απελπισία). Το κοκκινάδι μου. Είμαι σίγου-

ρη πως το 'βαλα στραβά. Επιτέλους, δεν μπορώ να μείνω δίχως καθρέφτη στον αιώνα τον άπαντα.

ΙΝΕΣ

Θέλετε να σας κάνω εγώ τον καθρέφτη; Ελάτε. Σας προσκαλώ στο διαμέρισμά μου. Καθήστε στον καναπέ μου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Δείχνει τον Γκαρσέν). Μα...

ΙΝΕΣ

'Ασ' τον αυτόν.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μα μήπως κάνουμε κακό η μια στην άλλη; Εσείς το είπατε.

ΙΝΕΣ

Μοιάζω σα να θέλω το κακό σας;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δεν ξέρει κανένας.

ΙΝΕΣ

Εσύ θα μου κάνεις κακό. Αλλά τι σημασία έχει; Μια που πρόκειται να υποφέρω, ας είναι από σένα. 'Ελα κοντά μου. Ακόμα... Κοίταξέ με στα μάτια. Βλέπεις το πρόσωπό σου;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Φαίνομαι πολύ μικρή. Δεν μπορώ να διακρίνω καλά.

ΙΝΕΣ

Σε βλέπω, όμως, εγώ. Ολόκληρη. Ρώτησέ με. Θα είμαι

ο πιστότερος καθρέφτης.

(Η Εστέλλα ενοχλημένη γυρίζει προς τον Γκαρσέν, γυρεύοντας βοήθεια).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κύριε... Κύριε... Δεν σας ενοχλούμε με τη φλυαρία μας; (Ο Γκαρσέν δεν απαντάει).

ΙΝΕΣ

'Ασ' τον αυτόν... Δεν λογαριάζεται. Είμαστε μόνες. Ρώτησέ με.

ΕΣΤΕΛΛΑ

'Εχω βάψει καλά τα χείλια μου;

ΙΝΕΣ

Για να δω. 'Οχι και τόσο καλά.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Το 'λεγα εγώ. Ευτυχώς που... (Ματιά στον Γκαρσέν)... δε με είδε κανένας... Θα προσπαθήσω πάλι.

ΙΝΕΣ

Ναι... 'Οχι... Ακολούθησε το σχήμα των χειλιών. Στάσου να σε οδηγήσω εγώ. Εκεί... Εντάξει.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Είναι όπως τα είχα βάψει όταν ήρθα;

ΙΝΕΣ

Καλύτερα. Πιο παχειά... πιο σκληρά... το κολασμένο σου στόμα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Χμ... και το λέτε αυτό καλό; Είναι τρομερό να μην μπο-

ρώ να κρίνω μόνη μου. Μου ορκίζεστε πως είναι καλό;

ΙΝΕΣ

Δε θέλεις να μου μιλάς στον ενικό;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μου ορκίζεσαι πως είναι καλό;

ΙΝΕΣ

Είσαι όμορφη.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ναι, μα τι γούστο έχετε; Έχετε το δικό μου γούστο; Τι φοβερό που είναι. Τι φοβερό...

ΙΝΕΣ

Το δικό σου γούστο έχω αφού μ' αρέσεις. Κοίταξε με καλά. Χαμογέλασέ μου. Κι εγώ δεν είμαι άσχημη. Δεν αξίζω πιο πολύ από έναν καθρέφτη;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δεν ξέρω. Με φοβίζετε. Η εικόνα μου στους καθρέφτες ήταν ήρεμη. Τη γνώριζα πολύ καλά. Θα χαμογελάσω, το χαμόγελό μου θα φτάσει στο βάθος των ματιών σας και ο Θεός ξέρει τι θ' απογίνει.

ΙΝΕΣ

Και τι σε εμποδίζει να με ημερέψεις κι εμένα; (Κοιτάζονται. Η Εστέλλα χαμογελάει μαγνητισμένη). Στ' αλήθεια δε θέλεις να μου μιλάς στον ενικό;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μου είναι δυσάρεστος ο ενικός με τις γυναίκες.

ΙΝΕΣ

Και ειδικότερα με μίαν υπάλληλο του Ταχυδρομείου, έτσι; Τι έχεις στο μάγουλό σου; Μια κοκκινίλα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Αναπηδάει). Κοκκινίλα; Τι φρίκη... Πού;

ΙΝΕΣ

Εκεί... εκεί... Είμαι ο καθρέφτης των κοτσυφιών, μικρό μου κοτσυφάκι. Σ' έπιασα. Δεν υπάρχει κοκκινίλα. Τίποτα απολύτως. Ε; Αν ο καθρέφτης άρχιζε να λέει ψέμματα; Ή αν έκλεινα τα μάτια; Αν αρνιόμουνα να σε κοιτάξω, τι θα γινότανε η ομορφιά σου; Μη φοβάσαι. Πρέπει να σε κοιτάξω, τα μάτια μου θα μείνουν ορθάνοιχτα. Και θα 'μαι ευγενικιά. Πολύ ευγενικιά... Αλλά, θα μου μιλάς στον ενικό.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Σε λίγο). Σ' αρέσω;

ΙΝΕΣ

Πολύ. (Σε λίγο).

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Ρίχνοντας ματιές στον Γκαρσέν). Θα μ' άρεσε όμως να με κοιτάζει κι αυτός.

ΙΝΕΣ

Χα... Επειδή είναι άντρας. (Στον Γκαρσέν). Κερδίσατε. (Ο Γκάρσεν δεν απαντάει). Μα κοιτάζετε την, λοιπόν... (Ο Γκαρσέν δεν απαντάει). Φτάνει πια αυτή η κωμωδία. Δε χάσατε ούτε λέξη απ' ό,τι είπαμε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Υψώνοντας το κεφάλι). Ακριβώς όπως το λέτε. Ούτε λέξη. Του κάκου βούλωνα τ' αυτιά μου. Σας άκουγα μέσα στο κεφάλι μου. Θα μ' αφήσετε ήσυχο τώρα; Δεν έχω καμιά δουλειά μαζί σας.

ΙΝΕΣ

Και με τη μικρή; Ούτε μ' αυτή δεν έχετε δουλειά; Είδα το παιχνίδι σας. Πήρατε το σπουδαίο ύφος σας για να της προξενήσετε το ενδιαφέρον.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Σας είπα να μ' αφήσετε ήσυχο. Κάποιος μιλάει για μένα στην εφημερίδα και θέλω ν' ακούσω τι λέει. Στα παλιά μου παπούτσια η μικρή, αν αυτό μπορεί να σας καθησυχάσει.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ευχαριστώ πολύ.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν ήθελα να φερθώ έτσι χοντρά.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Χωριάτη...

(Μικρή σιωπή. Είναι όρθιοι και οι τρεις ο ένας απέναντι στον άλλον).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ωραία. (Σιωπή). Σας είχα παρακαλέσει να μη μιλάτε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αυτή άρχισε. Ήρθε να μου προσφέρει τον καθρέφτη της. Εγώ δεν της ζήτησα τίποτα.

ΙΝΕΣ

Τίποτα... Μόνο που τριβόσουνα επάνω του και φαγωνόσουνα να σε κοιτάξει.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ε, κι έπειτα;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Είσαστε τρελές; Δε βλέπετε, λοιπόν, πού πάμε; Μα πάψτε επιτέλους. (Σε λίγο). Θα ξανακαθήσουμε ήσυχα στη θέση μας. Θα κλείσουμε τα μάτια κι ο καθένας θα προσπαθήσει να ξεχάσει την παρουσία του άλλου. (Ξανακάθεται. Εκείνες πηγαίνουν στη θέση τους διστακτικά. Η Ινές ξαναγυρίζει απότομα).

ΙΝΕΣ

Να ξεχάσουμε; Παιδιαρίσματα. Σας νιώθω μέχρι το μεδούλι μου. Η σιωπή σας μου ξεφωνίζει μέσα στ' αυτιά. Μπορείτε να καρφώσετε το στόμα, να κόψετε τη γλώσσα. Αυτό θα σας εμποδίσει μήπως να υπάρχουν; Θα σταματήσει τη σκέψη σας; Την ακούω κι όλες να κάνουν τικ τακ σαν ξυπνητήρι και ξέρω πως κι εσείς ακούτε τη δικιά μου. Του κάκου κουρνιαζετε στον καναπέ σας. Είσαστε παντού. Οι ήχοι φτάνουν σε μένα λερωμένοι, γιατί περνάνε πρώτα από σας. Μου κλέψατε ακόμα και το πρόσωπό μου. Εσείς το ξέρετε. Εγώ δεν το ξέρω. Κι αυτή; Μου την κλέψατε κι αυτή. Αν ήμασταν μόνες, φαντάζεστε πως θα μου φερνότανε έτσι όπως μου φέρθηκε; Όχι... όχι... Βγάλτε τα χέρια από το πρόσωπό σας. Δεν πρόκειται να σας αφήσω. Θα 'τανε πολύ βολικό. Θα μένατε εκεί, αναίσθητος, βυθισμένος στον εαυτό σας σα Βούδας κι εγώ θα 'χα κλειστά τα μάτια για να τη νιώθω να

σας αφιερώνει όλους τους θορύβους της ζωής της, ακόμα και το θρόισμα του φουστανιού της και να σας στέλνει χαμόγελα που δε θα βλέπετε. Να μου λείπει. Θέλω να διαλέξω την κόλασή μου. Θέλω να σας κοιτάζω με ορθάνοιχτα μάτια και να παλέψω με καθαρό πρόσωπο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εντάξει. Έπρεπε να το φανταστώ πως θα φτάναμε ως εκεί. Μας τη φέρανε σαν μικρά παιδιά. Αν έμενα με άντρες... Αυτοί ξέρουν να σωπαίνουν. Αλλά δεν πρέπει να ζητάω πολλά. (Πηγαίνει στην Εστέλλα και της πιάνει το πηγούνι). Λοιπόν, μικρούλα μου, σ' αρέσω; Φαίνεται πως με γλυκοκοίταζες.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μη μ' αγγίζετε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δε βαριέσαι... με την ησυχία μας. Μ' αρέσανε πολύ οι γυναίκες, το ξέρεις; Κι εκείνες μ' αγαπούσανε πολύ. Ησύχασε, λοιπόν. Τίποτα δεν έχουμε πια να χάσουμε. Ευγένειες, για ποιο λόγο; Προσχήματα, για ποιο λόγο; Είμαστε μεταξύ μας. Σε λίγο θα είμαστε γυμνοί σαν τα σκουλήκια.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αφήστε με...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Σαν τα σκουλήκια. Α... σας είχα προειδοποιήσει. Δε σας ζήτησα τίποτα. Τίποτ' άλλο από λίγη γαλήνη και λίγη σιωπή. Είχα βάλει τα δάχτυλα μέσα στ' αυτιά μου. Μιλούσε ο Γκομέζ, όρθιος ανάμεσα στα τραπέζια κι όλοι οι

συνάδελφοι στην εφημερίδα ακούγανε. Όλοι με τα πουκάμισα. Ήθελα να καταλάβω τι λέγανε, μα ήτανε δύσκολο. Τα γεγονότα πάνω στη γη περνάνε πολύ γρήγορα. Δεν μπορούσατε να σωπάσετε; Τώρα πάει πια. Δε μιλάει. Αυτό που σκεφτότανε για μένα ξαναγύρισε πάλι πίσω στο κεφάλι του. Ε, λοιπόν, θα πρέπει να φτάσουμε ως την άκρη. Θέλω να ξέρω με ποιους έχω να κάνω.

ΙΝΕΣ

Το ξέρετε. Τώρα το ξέρετε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Όσο δεν ομολογεί καθένας από μας για ποιο λόγο τον έχουν καταδικάσει, δε θα ξέρουμε τίποτα. Εσύ, ξανθούλα... Αρχίσε. Γιατί; Πες μας γιατί; Η ειλικρίνειά σου μπορεί να αποτρέψει καταστροφές. Όταν θα ξεσκεπάσουμε τα τέρατά μας. Λοιπόν, γιατί;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Σας είπα πως δεν έχω ιδέα. Δε θέλησαν να μου πουν.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Το ξέρω. Ούτε σε μένα θέλησαν να μου πουν. Μα εγώ τον ξέρω τον εαυτό μου. Φοβάσαι να μιλήσεις πρώτη; Εντάξει. Θ' αρχίσω εγώ. (Σιωπή). Δεν είμαι και τόσο παστρικός.

ΙΝΕΣ

Καλά τώρα... Όλοι το ξέρουνε πως είσατε λιποτάκτης.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Άστο αυτό. Να μην ξαναμιλήσετε γι' αυτό. Εδώ βρίσκομαι γιατί βασάνισα τη γυναίκα μου. Αυτό είναι όλο.

Πέντε ολόκληρα χρόνια. Φυσικά, υποφέρει ακόμα. Νάτην. Μόλις μιλήσω γι' αυτήν τη βλέπω. Ενώ μ' ενδιαφέρει ο Γκομέζ, αυτή πάντα βλέπω. Πού είναι ο Γκομέζ; Πέντε ολόκληρα χρόνια. Νάτο... της δώσανε πίσω τα ρούχα μου. Κάθισε μπροστά στο παράθυρο και πήρε το σακάκι στα γόνατά της. Το σακάκι με τις δώδεκα τρύπες. Το αίμα λες και σκούριασε. Οι τρύπες έχουν κοκκινίσει στις άκρες. Χα... αυτό είναι κομμάτι για μουσείο. Ένα ιστορικό σακάκι. Κι αυτό το φορούσα εγώ. Θα κλάψεις; Θα καταφέρεις να κλάψεις; Γύριζα τύφλα στο μεθύσι και βρωμούσα κρασί και μυρουδιές. Με περίμενε όλη τη νύχτα. Ούτε ένα παράπονο, φυσικά. Μόνο τα μάτια της. Τα μεγάλα της μάτια. Δε μετανιώνω για τίποτα. Θα πληρώσω μα δε μετανιώνω για τίποτα. Έξω χιονίζει. Θα κλάψεις επιτέλους; Είναι μια γυναίκα γεννημένη για το ρόλο του μάρτυρα.

ΙΝΕΣ

(Σχεδόν γλυκά). Γιατί την κάνατε να υποφέρει;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Γιατί ήταν εύκολο. Έφτανε να της πω μια λέξη για ν' αλλάξει αμέσως δέκα χρώματα. Ήτανε πολύ ευαίσθητη. Χα... Ούτε ένα παράπονο. Είμαι πολύ στριμμένος. Περίμενα. Περίμενα πάντα. Τίποτα, όμως. Ούτε ένα δάκρυ. Ούτε ένα παράπονο. Την είχα τραβήξει από το πεζοδρόμιο, καταλαβαίνετε; Ακουμπάει το χέρι της στο σακάκι, χωρίς να το κοιτάζει. Τα δάχτυλά της ψάχνουν τις τρύπες στα τυφλά. Τι περιμένεις; Τι ελπίζεις; Σου λέω πως δε μετανιώνω για τίποτα. Με λίγα λόγια, με θαύμαζε πολύ. Το καταλαβαίνετε αυτό;

ΙΝΕΣ

Όχι. Εμένα δε με θαύμαζε κανείς.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τόσο το καλύτερο για σας. Όλ' αυτά θα σας φαίνονται πολύ θαλά, ε; Λοιπόν, θέλετε κάτι το συγκεκριμένο; Είχα κουβαλήσει σπίτι μια μιγάδα. Τι νύχτες... Η γυναίκα μου κοιμότανε στο πρώτο πάτωμα και ασφαλώς θα μας άκουγε. Και καθώς ξυπνούσαμε πάντα αργά, μας έφερνε τον καφέ στο κρεβάτι.

ΙΝΕΣ

Κάθαρμα...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φυσικά, φυσικά... το αξιαγάπητο κάθαρμα... (Φαίνεται αφηρημένος). Όχι, τίποτα. Ο Γκομέζ είναι, μα δε μιλάει για μένα. Είπατε κάθαρμα... Τι λόγος... Άλλωστε, για τι θα βρισκόμουνα εδώ; Κι εσείς;

ΙΝΕΣ

Εγώ ήμουνα από τις γυναίκες που εκεί πάνω συνηθίζουν να τις λένε κολασμένες. Από καιρό κολασμένη, όπως βλέπετε. Γι' αυτό και δεν μου κάνει και πολύ εντύπωση.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Αυτό είναι όλο;

ΙΝΕΣ

Όχι... Είναι κι αυτή η ιστορία με τη Φλοράνς. Αλλά αυτή είναι μια ιστορία θανάτου. Τρεις νεκροί. Πρώτα εκείνος, έπειτα εκείνη κι ύστερα εγώ. Δεν έμεινε κανένας πια εκεί πάνω. Είμαι ήσυχη. Μονάχα το δωμάτιο. Το βλέπω πού και πού. Άδειο, με κλειστά τα παντζούρια.

A... έβγαλαν τις σφραγίδες. Ενοικιάζεται. Το νοικιάζουν.
Βλέπω ένα ενοικιαστήριο στην πόρτα. Τι γελοίο...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τρεις. Είπατε τρεις;

ΙΝΕΣ

Τρεις.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ένας άντρας και δυο γυναίκες;

ΙΝΕΣ

Ναι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Για φαντάσου... (Σιωπή). Αυτοκτόνησε;

ΙΝΕΣ

Αυτός; Δεν ήταν ικανός. Ωστόσο δεν του 'λειπαν τα βή-
σανα. Όχι, τον πάτησε ένα τραμ. Πολύ αστείο. Έμμεσα
μαζί τους. Ήτανε ξάδερφός μου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Η Φλοράνς ήτανε ξανθιά;

ΙΝΕΣ

Ξανθιά; (Βλέμμα στην Εστέλλα). Κοιτάξτε. Μπορεί να
μη μετανιώνω για τίποτα, αλλά δε θα μ' άρεσε διόλου
να κουβεντιάσω μαζί σας αυτή την ιστορία.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εμπρός... εμπρός... συνεχίστε... Τον σιχαθήκατε;

ΙΝΕΣ

Λίγο λίγο... Μια λέξη από δω, κάτι από κει... Παραδεί-

γματος χάριν, έκανε θόρυβο όταν έπινε. Φυσούσε με τη
μύτη στο ποτήρι. Ψιλοπράματα... Ω... Ήτανε ένας
φουκαράς. Γιατί χαμογελάτε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Γιατί εγώ δεν είμαι φουκαράς.

ΙΝΕΣ

Αυτό φαίνεται. Γλίστρησα μέσα της και την έκανα να
τον βλέπει με τα μάτια μου. Στο τέλος μου 'μεινε στην
αγκαλιά μου. Νοικιάσαμε ένα δωμάτιο στην άλλη άκρη
της πόλης.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Λοιπόν;

ΙΝΕΣ

Λοιπόν, βρέθηκε αυτό το τραμ. Κάθε μέρα της έλεγα:
«Λοιπόν, μικρούλα μου, τον σκοτώσαμε». (Σιωπή). Εί-
μαι κακιά.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Κι εγώ.

ΙΝΕΣ

Όχι... εσείς δεν είστε κακός... Είναι άλλο πράμα.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τι;

ΙΝΕΣ

Αργότερα θα σας πω. Εγώ είμαι κακιά. Δηλαδή έχω
ανάγκη από τον πόνο των άλλων για να υπάρχω. Μια
λαμπάδα. Μια λαμπάδα μέσα στις καρδιές. Όταν είμαι
μόνη σβήνω. Έξι ολόκληρους μήνες έκαιγα στην καρδιά

της. Τα 'καφα όλα. Και μια νύχτα σηκώθηκε, άνοιξε το γκάζι χωρίς να πάρω είδηση κι έπειτα ξάπλωσε πάλι δίπλα μου. Αυτό είναι όλο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Χμ...

ΙΝΕΣ

Τι συμβαίνει;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τίποτα... Πάντως δεν είναι καθαρή δουλειά.

ΙΝΕΣ

Ε, λοιπόν, όχι. Δεν είναι καθαρή δουλειά. Κι έπειτα;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ό... Έχετε δίκιο. (Στην Εστέλλα). Η σειρά σου τώρα. Τι έκανες;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Σας λέω πως δεν ξέρω τίποτα. Του κάκου με ρωτάτε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Καλά... Λοιπόν, θα σε βοηθήσουμε. Αυτός ο τύπος με το τσακισμένο πρόσωπο, ποιος είναι;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ποιος τύπος;

ΙΝΕΣ

Τον ξέρεις καλά. Εκείνον που φοβήθηκες πως θα δεις όταν έμπαινες.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ήταν κάποιος φίλος.

—54—

ΓΚΑΡΣΕΝ

Γιατί τον φοβάσαι;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δεν έχετε δικαίωμα να με ρωτάτε.

ΙΝΕΣ

Σκοτώθηκε εξαιτίας σου;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι λέτε... Είσαστε τρελλοί;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τότε γιατί τον φοβήθηκες; Χτυπήθηκε με πιστόλι στο πρόσωπο, ε; Αυτό του τσάκισε το κεφάλι;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Πάψτε... πάψτε...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εξαιτίας σου... Εξαιτίας σου...

ΙΝΕΣ

Μια πιστολιά εξαιτίας σου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αφήστε με ήσυχη. Σας φοβάμαι... Θέλω να φύγω... Θέλω να φύγω... (Τρέχει προς την πόρτα και την τραντάζει).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φύγετε, λοιπόν... Κι εγώ δε ζητάω τίποτα καλύτερο. Μόνο που η πόρτα είναι κλειδαμμένη απ' έξω. (Η Εστέλλα πατάει το κουμπί του κουδουνιού. Κανένας ήχος δεν ακούγεται. Ο Γκαρσέν και η Ινές γελάνε. Η

—55—

Εστέλλα γυρίζει σ' αυτούς ακουμπώντας την πλάτη στην πόρτα).

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Με βραχνή και αργή φωνή). 'Ατιμοι...

ΙΝΕΣ

Ακριβώς, άτιμοι... Κι έπειτα; Λοιπόν, αυτός ο τύπος σκοτώθηκε εξαιτίας σου. 'Ηταν εραστής σου;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Μα φυσικά ήτανε εραστής της. Και την ήθελε μονάχα για τον εαυτό του. 'Ετσι δεν είναι;

ΙΝΕΣ

Χόρευε ταγκό σαν επαγγελματίας, μα θα 'τανε φτωχός.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Σε ρωτάμε αν ήτανε φτωχός.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ναι, ήτανε φτωχός.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Κι εσύ φυσικά φρόντιζες για την καλή σου φήμη. Και μια μέρα, ήρθε, σε ικέτευσε κι εσύ του γέλασες κατάμουτρα.

ΙΝΕΣ

Ε; Τον κορόιδευες... Γι' αυτό σκοτώθηκε;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μ' αυτά τα μάτια κοίταξες τη Φλοράνς;

ΙΝΕΣ

Ναι.
(Σιωπή. Η Εστέλλα αρχίζει να γελάει).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δεν ξέρετε τι σας γίνεται. (Υψώνει το κορμί της και τους κοιτάζει ακουμπώντας την πλάτη της στην πόρτα. Μ' ένα ύφος ξερό και προκλητικό). 'Ηθελε ένα παιδί... Ευχαριστηθήκατε τώρα;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Κι εσύ δεν ήθελες.

ΕΣΤΕΛΛΑ

'Οχι. Ωστόσο το παιδί ήρθε παρ' όλα αυτά. 'Εφυγα για πέντε μήνες στην Ελβετία. Κανένας δεν έμαθε τίποτα. 'Ητανε κορίτσι. Ο Ροζέ ήτανε δίπλα μου όταν γεννήθηκε. Του άρεσε πολύ να 'χει μια κόρη. Εμένα καθόλου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

'Επειτα;

ΕΣΤΕΛΛΑ

'Ηταν ένα μπαλκόνι πάνω από τη λίμνη. Πήρα μια μεγάλη πέτρα. Αυτός μου φώναζε: «Μη Εστέλλα, σε παρακαλώ... σε ικετεύω.» Τον σιχάθηκα. Τα είδε όλα. 'Εσκυψε απ' το μπαλκόνι και είδε τους κύκλους πάνω στη λίμνη.

ΓΚΑΡΣΕΝ

'Επειτα;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αυτό είναι όλο. Ξαναγύρισα στο Παρίσι. Εκείνος έκανε ό,τι του άρεσε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τίναξε τα μυαλά του;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ε, λοιπόν, ναι. Δεν άξιζε όμως τον κόπο. Ο άντρας μου δεν είχε υποψιαστεί τίποτα. (Σε λίγο). Σας μισώ... (Έχει μια κρίση ξερών λυγμών).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Είναι ανώφελο. Εδώ δεν υπάρχουν δάκρυα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Είμαι δειλή... είμαι δειλή. Αν ξέρατε πόσο σας μισώ.

ΙΝΕΣ

(Την παίρνει στην αγκαλιά της). Μικρούλα μου... (Στον Γκαρσέν). Η ανάκριση τελείωσε. Δεν υπάρχει λόγος να 'χετε αυτό το ύφος του δήμιου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Του δήμιου; (Κοιτάζει γύρω του). Θα 'δυνα κι εγώ δεν ξέρω τι, για να μπορούσα να δω τον εαυτό μου σ' έναν καθρέφτη. (Σε λίγο). Τι ζέστη. (Κάνει να βγάλει το σακάκι του). Ω... με συγχωρείτε... (Το ξαναβάζει).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μπορείτε να μείνετε με το πουκάμισο... Τώρα πια...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ναι... (Πετάει το σακάκι του στον καναπέ). Δεν πρέπει να τα 'χεις μαζί μου Εστέλλα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δεν τα 'χω μαζί σας...

ΙΝΕΣ

Και μαζί μου; Τα 'χεις μαζί μου;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ναι.

ΙΝΕΣ

Λοιπόν, Γκαρσέν; Να 'μαστε τώρα γυμνοί σαν τα σκουλήκια. Βλέπετε τώρα καθαρότερα;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν ξέρω... Ίσως λίγο... (Δειλά). Μήπως... αν προσπαθούσαμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον...

ΙΝΕΣ

Δεν έχω ανάγκη από βοήθεια.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ινές. Έχουμε μπερδευτεί μέσα στο ίδιο δίχτυ. Αν κάνετε την παραμικρότερη κίνηση, ακόμα κι αν σηκώσετε το χέρι σας για να κάνετε αέρα, εγώ κι η Εστέλλα νιώθουμε τη δόνηση. Κανένας από μας δεν μπορεί να σωθεί μόνος του. Πρέπει ή να χαθούμε μαζί, ή να τα καταφέρουμε μαζί. Διαλέξτε. (Σε λίγο). Τι τρέχει;

ΙΝΕΣ

Το νοίκιασαν. Τα παράθυρα είναι ορθάνοιχτα. Ένας άντρας κάθεται στο κρεβάτι μου. Το νοίκιασαν. Περάστε, περάστε... Μην ενοχλείστε. Είναι μια γυναίκα. Πηγαίνει κοντά του και βάζει τα χέρια της στους ώμους του. Τι περιμένουν για ν' ανάψουν το φως; Δε βλέπει κανείς τίποτα. Μήπως το 'χουν σκοπό ν' αγκαλιαστούνε; Αυτό το δωμάτιο είναι δικό μου. Και γιατί δεν ανάβουν το φως; Δεν μπορώ να τους δω πια. Τι κρυφομιλάνε; Δε φαντάζομαι να τη χαϊδέψει πάνω στο κρεβάτι μου; Του λέει πως είναι μεσημέρι και πως έχει λιακάδα. Τότε θα πει

πως στραβώθηκα. (Σε λίγο). Τέλειωσε. Τίποτα πια. Ούτε βλέπω, ούτε ακούω. Φαίνεται πως ξόφλησα με τη γη. Δεν υπάρχει πια άλλοθι. (Ανατριχιάζει). Αισθάνομαι άδεια. Τώρα είμαι εντελώς πεθαμένη. Ολόκληρη εδώ μέσα. (Σε λίγο). Τι λέγατε; Μου φαίνεται πως λέγατε να με βοηθήσετε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ναι.

ΙΝΕΣ

Σε τι;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Να διαλύσετε τις πλεκτάνες τους.

ΙΝΕΣ

Κι εγώ τι θα πρέπει να κάνω σε αντάλλαγμα;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα βοηθήσετε εμένα. Λίγα πράγματα μας χρειάζονται, Ινές. Λίγη καλή θέληση μονάχα.

ΙΝΕΣ

Καλή θέληση; Από πού να την πάρω; Είμαι σάπια.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Κι εγώ; (Σε λίγο). Εν πάση περιπτώσει, αν δοκιμάζαμε;

ΙΝΕΣ

Έχω στεγνώσει. Δεν μπορώ ούτε να δεχτώ, ούτε να δώσω. Πώς θέλετε να σας βοηθήσω; Ένα ξερό κλαρί, έτοιμο να καεί. (Κοιτάζει την Εστέλλα που έχει το κεφάλι της στα χέρια της). Η Φλοράνς ήτανε ξανθιά.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ξέρετε πως αυτή η μικρή θα είναι ο δήμεός σας;

ΙΝΕΣ

Ίσως πολύ περισσότερο απ' όσο θα το φανταζόμουνα.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Όστε μ' αυτή θα σας έχουν στο χέρι. Εγώ από μέρους μου, δεν... δεν θα της δώσω καμιά σημασία. Αν από μέρους σας...

ΙΝΕΣ

Τι;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Είναι μια παγίδα. Σας παραμονεύουν να δουν αν θα την πάθετε.

ΙΝΕΣ

Το ξέρω. Κι εσείς είστε μια παγίδα. Έχετε την εντύπωση πως δεν πρόβλεψαν τα λόγια σας; Και δεν έχουν στήσει δόκανα που δεν βλέπουμε; Όλα είναι μια παγίδα. Μα τι με νοιάζει; Κι εγώ είμαι μια παγίδα. Μια παγίδα γι' αυτήν. Και μου φαίνεται πως εγώ θα την τυλίξω.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δε θα κάνετε απολύτως τίποτα. Τρέχουμε ο ένας πίσω από τον άλλον σαν τα ξύλινα αλογάκια, δίχως ποτέ να συναντηθούμε. Μπορείτε να πιστεύετε πως τα έχουν τακτοποιήσει όλα. Παραδοθείτε, Ινές. Ανοίξτε τα χέρια και εγκαταλειφθείτε. Αλλιώς θα γίνετε η δυστυχία και των τριών μας.

ΙΝΕΣ

Μοιάζω απ' αυτούς που εγκαταλείπουν; Ξέρω τι με περιμένει. Θα καώ, καίγομαι και ξέρω πως δεν υπάρχει τέλος. Τα ξέρω όλα. Πιστεύετε πως θα υποχωρήσω; Θα την κερδίσω και θα την κάνω να σας δει ανάμεσα απ' τα δικά μου μάτια, όπως η Φλοράνς έβλεπε τον άλλον. Τι μου λέτε για τη δυστυχία σας. Σας λέω πως τα ξέρω όλα και δεν μπορώ να λυπηθώ ούτε τον εαυτό μου. Μια παγίδα. Χα... Μια παγίδα. Φυσικά, πιάστηκα στην παγίδα. Κι έπειτα; Τόσο το καλύτερο αφού θα ικανοποιηθούν.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Την πιάνει από τους ώμους). Εγώ όμως μπορώ να σας λυπηθώ. Κοιτάξτε με. Είμαστε γυμνοί. Γυμνοί μέχρι το κόκκαλο και σας ξέρω μέχρι τα κατάβαθα της ψυχής σας. Αυτός είναι ένας δεσμός. Πιστεύετε πως μπορώ να σας κάνω κακό; Δεν μετανιώνω για τίποτα, δεν παραπονιέμαι. Κι εγώ είμαι το ίδιο στεγνός. Αλλά εσάς, μπορώ να σας λυπηθώ.

ΙΝΕΣ

(Αφού αφέθηκε για μια στιγμή, τινάζεται). Μη μ' αγγίζετε. Σιχάινομαι να μ' αγγίζουν. Και φυλάξτε τον οίκτο σας. Εμπρός, Γκαρσέν, υπάρχουν και για σας παγίδες σ' αυτό το δωμάτιο. Για σας... Ετοιμασμένες για σας. Θα κάνετε καλύτερα να ασχοληθείτε με τον εαυτό σας. (Σε λίγο). Αν τουλάχιστον μας αφήνατε εντελώς ήσυχες, τη μικρή και μένα, τότε ίσως θα μπορούσα να μη σας βλάψω.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Την κοιτάζει μια στιγμή κι έπειτα σηκώνει τους

ώμους). Πάει καλά...

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Σηκώνοντας το κεφάλι). Γκαρσέν, βοήθεια...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τι με θέλετε;

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Σηκώνεται και τον πλησιάζει). Εμένα, μπορείτε να με βοηθήσετε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Αποτανθείτε σ' αυτήν.

(Η Ινές έχει πλησιάσει την Εστέλλα από πίσω και στέκεται κοντά της χωρίς να την ακουμπάει. Στον επόμενο διάλογο θα της μιλάει σχεδόν στ' αυτί. Αλλά η Εστέλλα γυρισμένη στον Γκαρσέν, θα απαντάει αποκλειστικά σ' αυτόν, σαν να ήταν αυτός που τη ρωτούσε).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Σας παρακαλώ... Μου το υποσχεθήκατε, Γκαρσέν, μου το υποσχεθήκατε... Γρήγορα, γρήγορα... δε θέλω να μείνω μόνη. Η Όλγα τον πήγε να χορέψουν.

ΙΝΕΣ

Ποιον;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τον Πιέρ.

ΙΝΕΣ

Ποιός είναι ο Πιέρ;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ένας μικρός χαζούλης. Μ' έλεγε «Πηγή της ζωής του». Μ' αγαπούσε. Τον πήρε να χορέψουνε.

ΙΝΕΣ

Τον αγαπάς;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ξανακάθονται... Είναι ξαναμμένη... Για ποιο λόγο χορεύει; Εκτός αν το κάνει για ν' αδυνατίσει. Μα όχι, φυσικά... Οπωσδήποτε δεν τον αγαπούσα. Είναι δεκαοχτώ χρονών κι εγώ δεν είμαι καμιά... δράκαινα...

ΙΝΕΣ

Τότε άστους... Τι σε νοιάζει πια;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ήταν δικός μου.

ΙΝΕΣ

Τίποτα πια δεν έχεις δικό σου στη γη.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ήταν δικός μου.

ΙΝΕΣ

Ναι, ήταν... Προσπάθησε λοιπόν να τον πάρεις. Προσπάθησε να τον αγγίξεις. Η Όλγα μπορεί να τον αγγίξει. Δεν είναι έτσι; Έτσι δεν είναι; Μπορεί να του κρατήσει το χέρι, να του χαϊδέψει τα γόνατα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ζουλάει απάνω του το τεράστιο στήθος της και του πετάει τα χνώτα της στο πρόσωπο. Φουκαρτζικό... φτωχέ φουκαρτζικό. Τι περιμένεις, λοιπόν, για να της γελάσεις

κατάμουτρα; Α... Θα μ' έφτανε μια ματιά. Ποτέ της δε θα τολμούσε... Μήπως στ' αλήθεια δεν είμαι πια τίποτα;

ΙΝΕΣ

Τίποτα πια. Και δεν υπάρχει τίποτα δικό σου στη γη. Ό,τι σου ανήκει είναι εδώ μέσα. Θέλεις τον χαρτοκοπτήρα; Τον μπρούντζινο μπούστο; Ο γαλάζιος καναπές είναι δικός σου. Κι εγώ, μικρούλα μου, είμαι δικιά σου για πάντα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Α, δικιά μου; Ε, λοιπόν, ποιος απ' τους δυο σας θα τολμούσε να με πει «Πηγή της ζωής του»; Δεν μπορεί να σας γελάσει εσάς κανένας. Ξέρετε πως είμαι μια βρώμα. Να με σκέφτεσαι, Πιέρ. Μονάχα εμένα να σκέφτεσαι και να με υπερασπίζεσαι. Όσο θα σκέφτεσαι την «Πηγή της ζωής σου», την αγαπημένη «Πηγή της ζωής σου», εγώ θα είμαι εδώ μόνο η μισή. Δε θα είμαι παρά η μισή ένοχη. Είμαι η «Πηγή της ζωής σου» εκεί πάνω, κοντά σου... Έχει κοκκινίσει σα ντομάτα. Μα δεν είναι δυνατόν... Χιλιάδες φορές είχαμε γελάσει σε βάρος της ο Πιέρ κι εγώ. Ποιο είναι αυτό το κομμάτι; Κάποτε μ' άρεσε πολύ... Α... είναι το «Σαν Λούι Μπλούζ». Χορέψτε, λοιπόν, χορέψτε. Γκαρσέν, θα σκάζατε στα γέλια αν μπορούσατε να τη δείτε. Δε θα μάθει λοιπόν ποτέ πως τη βλέπω; Σε βλέπω... σε βλέπω... με τα ξεχτένιστα μαλλιά σου, το σαραβαλιασμένο σου πρόσωπο. Σε βλέπω που του πατάς τα πόδια. Μα είναι να πεθάνει κανείς στα γέλια. Μπρος... πιό γρήγορα... πιο γρήγορα. Την τραβάει, τη σπρώχνει... Είναι χυδαίο. Πιο γρήγορα. Μου 'λεγε: «Είστε τόσο ελαφριά»... Εμπρός... εμπρός... (Χορεύει

μιλώντας). Σου λέω πως σε βλέπω. Δεν την νοιάζει. Χορεύει ανάμεσα απ' τα βλέμματά μου. Η αγαπημένη μας Εστέλλα... Τι, η αγαπημένη μας Εστέλλα; Α, πάψε. Δεν έχυσε ούτε ένα δάκρυ στην κηδεία. Του λέει: «Η αγαπημένη μας Εστέλλα». Έχει το θράσος να μιλάει για μένα. Εμπρός... με το ρυθμό. Δεν μπορούσε ποτέ της να μιλάει και να χορεύει μαζί. Μα... για στάσου... Όχι... όχι... Μην του πεις... (Σταματάει να χορεύει)... Εντάξει. Τώρα μπορείς να τον κρατήσεις. Του τα 'πε όλα, Γκαρσέν. Για το Ροζέ, το ταξίδι στην Ελβετία, το παιδί... Του τα διηγήθηκε όλα. «Η αγαπημένη μας Εστέλλα δεν ήταν...» Όχι, όχι... στο κάτω κάτω δεν ήμουν. Κουνάει το κεφάλι του με θλιμμένο ύφος, μα δεν μπορεί να πει κανένας πως αυτό τον συγκλόνισε. Κράτησέ τον τώρα. Δεν πρόκειται να σκοτιστώ για τα μακριά του τσίνουρα, ούτε για το ντροπαλό κοριτσιόστικο ύφος του. Α... μ' έλεγε η «Πηγή της ζωής του», η «Κρυσταλένια του». Ε, λοιπόν, το κρύσταλο έγινε κομμάτια. «Η αγαπημένη μας Εστέλλα»... Χορέψτε, λοιπόν... χορέψτε. Με το ρυθμό. Ένα, δύο... (Χορεύει). Τι δε θα 'δυνα για να μπορούσα να ξαναγύριζα μια στιγμή στη γη. Μια μόνο στιγμή, για να χορέψω. Δεν ακούω πια καλά. Σβήσανε τα φώτα όπως κάνουνε στο ταγκό. Γιατί παίζουν τόσο σιγά; Πιό δυνατά... Πόσο είναι μακριά... Δεν... δεν ακούω πια τίποτα. Η γη μ' άφησε. Γκαρσέν, κοίταξέ με... Αγκάλιασέ με...

(Η Ινές κάνει νόημα στον Γκαρσέν ν' απομακρυνθεί).

ΙΝΕΣ

Γκαρσέν.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Κάνει ένα βήμα πίσω). Αποτανθείτε σ' αυτήν.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Τον αρπάζει). Μη φεύγετε... Δεν είστε άντρας; Μα κοιτάξτε με, λοιπόν. Μη γυρίζετε αλλού τα μάτια... Είναι τόσο δυσάρεστο; Τα μαλλιά μου είναι χρυσά και στο κάτω κάτω κάποιος σκοτώθηκε για χάρη μου. Σας ικετεύω, κάτι πρέπει να κοιτάξετε. Αν δεν κοιτάξετε εμένα τότε θα κοιτάξετε τον μπρούντζο, το τραπέζι, ή τους καναπέδες. Ωστόσο μου φαίνεται πως εγώ είμαι πιο ευχάριστο θέαμα. Άκου. Έπεσα απ' τις καρδιές τους σαν πουλάκι που πέφτει απ' τη φωλιά του. Μάζεψέ με, πάρε με στην καρδιά σου. Θα δεις πόσο θα είμαι καλή.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Την σπρώχνει με προσπάθεια). Σας λέω ν' αποτανθείτε σ' αυτήν.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Σ' αυτήν; Μα αυτή δε λογαριάζεται. Είναι γυναίκα.

ΙΝΕΣ

Δε λογαριάζομαι; Πουλάκι μού, μικρό μου κοτσουφάκι. Από καιρό έχεις βρει καταφύγιο στην καρδιά μου. Μη φοβάσαι. Θα σε κοιτάζω αδιάκοπα, χωρίς κανένα ανοιγόκλειμα του ματιού. Θα ζήσεις μέσα στη ματιά μου, σαν χρυσόσκονη μέσα σε μια ηλιαχτίδα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μια ηλιαχτίδα; Α... αφήστε με ήσυχη. Είχατε ξαναδοκιμάσει πριν από λίγο και είδατε πως το κόλπο δεν έπιασε.

ΙΝΕΣ

Εστέλλα... Πηγή της ζωής μου... Κρυσταλένια μου...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κρυσταλένια σας; Είναι γελοίο. Ποιόν προσπαθείτε να γελάσετε; Ελάτε τώρα. Όλος ο κόσμος το ξέρει πως πέταξα το παιδί απ' το παράθυρο. Το κρύσταλο τσακίστηκε πάνω στη γη κι εγώ δεν έδωσα δεκάρα. Δεν είμαι πια παρά ένα πετσί. Και το πετσί μου δεν είναι για σας.

ΙΝΕΣ

Έλα... θα είσαι ό,τι θέλεις. Πηγή της ζωής, βούρκος... Θα ξανάβρεις τον εαυτό σου όπως τον επιθυμείς, στο βάθος των ματιών μου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αφήστε με... Δεν έχετε μάτια. Μα τι πρέπει να κάνω λοιπόν για να μ' αφήσετε; Να... (Την φτύνει. Η Ινές την αφήνει απότομα).

ΙΝΕΣ

Γκαρσέν, θα μου το πληρώσετε. (Ο Γκαρσέν σηκώνει τους ώμους και πλησιάζει την Εστέλλα).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Λοιπόν, θέλεις άντρα;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Όχι άντρα. Εσένα.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Άσε τις κουβέντες. Οποιοσδήποτε θα σου 'κανε τη δουλειά σου. Βρέθηκα εγώ εδώ. Είμαι εγώ. Εντάξει. (Την πιάνει από τους ώμους). Δεν έχω τίποτα που να σ' αρέ-

σει. Δεν είμαι χαζούλης, ούτε χορεύω ταγκό.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Θα σε πάρω όπως είσαι. Ίσως μπορέσω να σ' αλλάξω.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Αμφιβάλλω. Ωστόσο, δε θα 'χω και πολύ το νου μου σε σένα. Έχω άλλες σκοτούρες στο κεφάλι μου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι σκοτούρες;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δε θα σ' ενδιέφεραν.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Θα καθήσω στον καναπέ σου και θα περιμένω ν' ασχοληθείς μαζί μου.

ΙΝΕΣ

(Ξεσπώντας σε γέλια). Α, σκύλα!... Ανάσκελα... ανάσκελα... Και δεν είναι ούτε καν όμορφος.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Στο Γκαρσέν). Μην την ακούτε. Δεν έχει μάτια, δεν έχει αυτιά, δε λογαριάζεται...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα σου δώσω ό,τι μπορώ. Δεν είναι πολύ. Δε θα σ' αγαπάω. Σε ξέρω αρκετά.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Με ποθείς;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ναι.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αυτό με φτάνει...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τότε... (Σκύβει απάνω της).

ΙΝΕΣ

Εστέλλα... Γκαρσέν... Χάσατε το μυαλό σας; Μα είμαι εδώ εγώ...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Το βλέπω. Λοιπόν;

ΙΝΕΣ

Μπροστά μου; Δε θα... Δε θα μπορέσετε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Γιατί όχι; Πάντα γδυνόμουνα μπροστά στην καμαριέρα μου.

ΙΝΕΣ

(Αρπάζοντας τον Γκαρσέν). Αφήστε την... αφήστε την... Μη την πιάνετε με τα βρώμικα αντρικά σας χέρια.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Την σπρώχνει απότομα). Εντάξει... Δεν είμαι καθώς πρέπει κύριος και δε θα φοβηθώ να σπάσω τα μούτρα μιας γυναίκας.

ΙΝΕΣ

Μου το υποσχεθήκατε, Γκαρσέν, μου το υποσχεθήκατε. Σας ικετεύω... Μου το 'χατε υποσχεθεί.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εσείς παραβιάσατε τη συμφωνία.

(Η Ινές αποσύρεται στο βάθος του δωματίου).

ΙΝΕΣ

Κάντε ό,τι θέλετε. Είσαστε οι πιο δυνατοί. Αλλά να θυμάστε. Είμαι εδώ και σας κοιτάζω. Δε θα ξεκαρφώσω τα μάτια μου από πάνω σας, Γκαρσέν. Θα πρέπει να την αγκαλιάσετε κάτω απ' τα μάτια μου. Πόσο σας μισώ και τους δυο σας. Κάντε έρωτα... κάντε έρωτα, λοιπόν. Είμαστε στην κόλαση. Θα 'ρθει κι η σειρά μου. (Κατά τη διάρκεια της παρακάτω σκηνής θα τους κοιτάζει χωρίς να μιλάει).

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Ξαναγυρίζει στην Εστέλλα και την πιάνει από τους ώμους). Δώσε μου το στόμα σου. (Σκύβει απάνω της και ξαφνικά σηκώνεται).

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Με μια χειρονομία δυσαρέσκειας). Χα... (Σε λίγο). Στο είπα να μη της δίνεις σημασία.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Γι' αυτήν πρόκειται. (Παύση). Ο Γκομέζ είναι στην εφημερίδα. Έχουν κλείσει τα παράθυρα. Όστε είναι χειμώνας. Έξι μήνες. Πέρασαν έξι μήνες που με... Δε σε είχα προειδοποιήσει πως θα είμαι πότε πότε αφηρημένος; Τουρτουρίζουν και φοράνε τα σακάκια τους. Είναι αστείο να κάνει τόσο κρύο εκεί πάνω κι εγώ να ζεσταίνουμαι τόσο. Αυτή τη φορά μιλάνε για μένα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Θα μιλάει πολλή ώρα; (Σε λίγο). Πές μου τουλάχιστον τι λέει.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τίποτα. Δε λέει τίποτα. Είναι ένας παλιάνθρωπος. Να.

(Στήνει αυτί). Ένας μεγάλος παλιάνθρωπος. (Πλησιάζει την Εστέλλα). Ας γυρίσουμε σ' εμάς. Θα μ' αγαπάς;

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Χαμογελώντας). Ποιος ξέρει;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα μου 'χεις εμπιστοσύνη;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι αστεία ερώτηση. Θα βρίσκεσαι όλη την ώρα μπροστά μου και δεν πρόκειται βέβαια να μ' απατήσεις με την Ινές.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φυσικά. (Σε λίγο. Αφήνει τους ώμους της Εστέλλας). Για άλλου είδους εμπιστοσύνη μιλούσα. (Ακούει). Μπρος... μπρος... Πες ό,τι θες. Δε βρίσκομαι εκεί για να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. (Στην Εστέλλα). Εστέλλα, πρέπει να μου δώσεις την εμπιστοσύνη σου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι σκοτούρα... Μα έχεις το στόμα μου, τα μπράτσα μου, ολόκληρο το κορμί μου και όλα θα μπορούσαν να είναι πολύ απλά. Την εμπιστοσύνη μου; Μα δεν έχω εμπιστοσύνη για να δώσω εγώ. Με φέρνεις σε πολύ δύσκολη θέση. Α... θα πρέπει να 'χεις κάνει μεγάλη βρωμοδουλειά για να ζητάς έτσι την εμπιστοσύνη μου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Με ντουφέκισαν.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Το ξέρω. Δεν ήθελες να φύγεις. Ε, λοιπόν;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν... δεν είχα εντελώς αρνηθεί να φύγω. (Στους άβρατους). Μιλάει καλά. Κατηγορεί καλά, αλλά δε λέει τι έπρεπε να κάνω. Να πήγαινα στο στρατηγό και να του

'λεγα; «Στρατηγέ μου, δε φεύγω;» Τι ανοησία. Θα με είχανε βουτήξει. 'Ηθελα να πω τη γνώμη μου εγώ. (Στην Εστέλλα). Πήρα το τρένο. Με τσίμπησαν στα σύνορα.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Πού ήθελες να πας;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Στο Μεξικό. Λογάριαζα ν' ανοίξω μια αντιπολεμική εφημερίδα. (Σιωπή). Πες τίποτα, λοιπόν;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι θέλεις να πω; Έκανες πολύ καλά αφού δεν ήθελες να πολεμήσεις. (Στενόχωρη χειρονομία του Γκαρσέν). Αγάπη μου, δεν μπορώ ναμαντέψω τι απάντηση πρέπει να σου δώσω...

ΙΝΕΣ

Θησαυρέ μου, πρέπει να του πεις πως το 'σκασε σαν λιοντάρι. Γιατί το 'σκασε ο πολυαγαπημένος σου. Αυτό τον σκοτίζει.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Το 'σκασα... Έφυγα... Πέστε το όπως θέλετε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

'Έπρεπε να το σκάσεις. Αν έμενες θα σε πιάνανε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φυσικά... (Σε λίγο). Εστέλλα, είμαι δειλός;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μα δεν έχω ιδέα, αγάπη μου. Δεν είμαι μέσα στο πετσί σου. Εσύ θα πρέπει να το ξέρεις.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Με κουρασμένη χειρονομία). Δεν ξέρω.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Επιτέλους, μπορείς να θυμηθείς. Θα 'πρεπε να 'χες σοβαρούς λόγους για να ενεργήσεις έτσι όπως έκανες.

ΓΚΑΡΣΕΝ
Ναι.
ΕΣΤΕΛΛΑ
Ε, λοιπόν;
ΓΚΑΡΣΕΝ
Είναι όμως αυτοί οι πραγματικοί λόγοι;
ΕΣΤΕΛΛΑ
Πώς σ' αρέσει να μπλέκεις τα πράγματα.
ΓΚΑΡΣΕΝ
'Ηθελα να φωνάξω τη γνώμη μου. Σκέφτηκα πολύ καιρό. 'Ηταν αυτή η πραγματική αιτία;
ΙΝΕΣ
Α, να το ερώτημα. 'Ηταν η πραγματική αιτία; Σκεφτόσυνα. Δεν ήθελες να δεσμευτείς επιπόλαια. Αλλά κι ο φόβος και το μίσος κι όλες οι βρωμιές που κρύβουμε, είναι κι αυτά αιτίες. Μπρος, λοιπόν, ψάξε, αναρωτήσου...
ΓΚΑΡΣΕΝ
Πάψε. Νομίζεις πως περίμενα τις συμβουλές σου; Περιπατούσα μέσα στο κελί μου, μέρα νύχτα. Από το παράθυρο στην πόρτα, απ' την πόρτα στο παράθυρο. Παραμόνευα τον εαυτό μου, ακολουθούσα τα χνάρια του. Μου φαίνεται πως πέρασα μια ολόκληρη ζωή στο ν' αναρωτιέμαι. Κι έπειτα στο κάτω κάτω η πράξη ήταν εκεί. Είχα πάρει το τρένο. Αυτό ήταν το σίγουρο. Αλλά γιατί; Στο τέλος σκέφτηκα. Ο θάνατός μου θα δώσει την εξήγηση. Αν πεθάνω με αξιοπρέπεια, θα έχω αποδείξει ότι δεν είμαι δειλός.
ΙΝΕΣ
Και πώς πέθανες Γκαρσέν;
ΓΚΑΡΣΕΝ
Αξιοθρήνητα. (Η Ινές γελάει). Ω... 'Ητανε μια απλή

σωματική αδυναμία. Δεν ντρέπομαι. Μόνο που όλα έμειναν εκκρεμή για πάντα. (Στην Εστέλλα). 'Ελα δω εσύ. Κοίταξέ με. 'Εχω ανάγκη να με κοιτάνε, όσο θα μιλάνε για μένα στη γη. Μ' αρέσουν τα πράσινα μάτια.

ΙΝΕΣ

Τα πράσινα μάτια; Για φαντάσου. Κι εσένα, Εστέλλα, σ' αρέσουν οι δειλοί;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αν ήξερες πόσο λίγο με σκοτίζει. Δειλός ή όχι το ίδιο μου κάνει. Φτάνει να φιλάει καλά.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Λικνίζουν τα κεφάλια τους καπνίζοντας τα πούρα τους. Βαριούνται. Σκέφτονται. Ο Γκαρσέν είναι δειλός. 'Ετσι νωχελικά, μαλακά. Σαν να σκέφτονται την ίδια στιγμή κάποια άλλη ιστορία πιο ενδιαφέρουσα. Ο Γκαρσέν είναι δειλός. Να τι αποφάσισαν αυτοί, οι συνάδελφοί μου. Σε έξι μήνες θα λένε: Δειλός σαν τον Γκαρσέν. Είσαστε τυχερές εσείς οι δυο. Κανένας πια δεν σας σκέφτεται στη γη. Εγώ, βλέπεις, είχα ζωή πιο σκληρή.

ΙΝΕΣ

Και η γυναίκα σας, Γκαρσέν;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ε, λοιπόν, τι η γυναίκα μου; Αυτή πέθανε.

ΙΝΕΣ

Πέθανε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ξέχασα να σας το πω. Πριν από λίγο πέθανε. Εδώ και δυο μήνες.

ΙΝΕΣ

Από καημό;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φυσικά από καημό. Από τι άλλο θέλατε να πεθάνει; Όστε όλα πάνε καλά. Ο πόλεμος τελείωσε, η γυναίκα μου πέθανε κι εγώ μπήκα στην ιστορία. (Έχει έναν ξερό λυγμό και περνάει το χέρι του στο πρόσωπο. Η Εστελλά γαντζώνεται απάνω του).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αγάπη μου. Κοίταξέ με, αγάπη μου... άγγιξέ με... άγγιξέ με. (Του πιάνει το χέρι και το βάζει στο στήθος της). Βάλε το χέρι σου στο στήθος μου. (Ο Γκαρσέν κάνει μια κίνηση να τραβηχτεί). Άφησε το χέρι σου. Άφησέ το, μην κουνιέσαι. Ένας ένας θα πεθάνουν όλοι. Τι σημασία έχει αυτό που σκέφτονται; Ξέχασέ τους. Μόνο εγώ πια υπάρχω.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Τραβώντας το χέρι του). Δε με ξεχνάνε αυτοί. Θα πεθάνουν και θα 'ρθουν άλλοι για να παραλάβουν το σύνθημα. Τους έχω αφήσει τη ζωή μου μέσα στα χέρια τους.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Φοβάμαι πως το παρασκέφτεσαι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τι άλλο μπορώ να κάνω; Άλλοτε ενεργούσα. Α, να ξαναγύριζα για μια στιγμή μόνο, ανάμεσά τους. Τι διάψευση. Αλλά είμαι στο περιθώριο. Κάνουν τον ισολογισμό τους χωρίς να σχολούνται μαζί μου κι έχουν δικιο μια που είμαι πεθαμένος. Πιασμένος σαν ποντικός. (Γελάει). Έχω πέσει στο χώρο της δημοσιότητας.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Γλυκά). Γκαρσέν.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εδώ είσαι; Άκου, λοιπόν. Θα μου κάνεις μια χάρη. Όχι

μην αρνιέσαι. Το ξέρω πως σου φαίνεται παράξενο να σου ζητάνε βοήθεια. Δεν είσαι συνηθισμένη. Μα, αν ήθελες, αν έκανες μια προσπάθεια, θα μπορούσαμε ν' αγαπηθούμε στ' αλήθεια. Κοίτα... Είναι χίλιοι που λένε πως είμαι ένας δειλός. Μα τι είναι χίλιοι; Αν υπήρχε μια ψυχή, μια μοναδική, για να βεβαιώσει με όλες της τις δυνάμεις πως δεν το 'σκασα, πως δεν ήταν δυνατόν να το 'χα σκάσει, πως έχω θάρρος, πως είμαι καθαρός, τότε είμαι σίγουρος πως θα είχα σωθεί. Θέλεις να πιστέψεις σε μένα; Θα σ' αγαπήσω πιο πολύ κι απ' τον εαυτό μου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

(Γελώντας). Κουτέ... αγαπημένη μου κουτέ. Φαντάζεσαι πως θα μπορούσα ν' αγαπήσω έναν δειλό;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Μα έλεγες...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αστειεύομουν. Μ' αρέσουν οι άντρες, Γκαρσέν. Οι πραγματικοί άντρες, με το σκληρό πετσί και τα δυνατά μπράτσα. Δεν έχεις το πηγούνι ενός δειλού. Δεν έχεις το στόμα δειλού, ούτε τη φωνή. Τα μαλλιά σου δεν είναι μαλλιά δειλού. Και σ' αγαπώ για το στόμα σου, για τη φωνή σου, για τα μαλλιά σου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Λες αλήθεια;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Θέλεις να σου ορκιστώ;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τότε τους αφήνω όλους. Κι αυτούς που είναι απάνω κι αυτούς που είναι εδώ μέσα. (Η Ινές ξεσπάει σε γέλια). Τι τρέχει;

ΙΝΕΣ

Μα δεν πιστεύει ούτε λέξη απ' ό,τι λέει. Πώς μπορείς να 'σαι τόσο αφελής; «Εστέλλα, είμαι δειλός;». Αν ήξερες πόσο τη νοιάζουν όλ' αυτά.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ινές... (Στον Γκαρσέν). Μην την ακούς. Αν θέλεις να σου δώσω την εμπιστοσύνη μου, πρέπει να μου δώσεις κι εσύ τη δική σου.

ΙΝΕΣ

Μα βέβαια... βέβαια... Πίστεψέ την, λοιπόν. Έχει ανάγκη από έναν άντρα, μπορείς να την πιστέψεις. Από ένα αντρικό μπράτσο γύρω από τη μέση της, από μια αντρική μυρουδιά, από έναν αντρικό πόθο μέσα σε αντρικά μάτια. Για τα υπόλοιπα... Χα... Θα σου 'λεγε ακόμα πως είσαι ο Κύριος ημών, αν αυτό θα σου 'κανε ευχαρίστηση.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Είναι αλήθεια αυτό, Εστέλλα; Απάντησέ μου. Είναι αλήθεια;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι θέλεις να σου πω; Δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' αυτές τις ιστορίες. (Χτυπάει το πόδι της). Μα είναι ανυπόφορα όλα αυτά. Ακόμα κι αν ήσουνα δειλός, θα σ' αγαπούσα. Να. Αυτό δε φτάνει;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Με αηδιάζετε. (Πηγαίνει στην πόρτα).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τι κάνεις;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Φεύγω.

ΙΝΕΣ

Δε θα πας μακριά. Η πόρτα είναι κλειδαμμένη.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα πρέπει να την ξεκλειδώσουν.

(Πατάει το κουμπί του κουδουνιού που δε λειτουργεί)

ΕΣΤΕΛΛΑ

Γκαρσέν.

ΙΝΕΣ

(Στην Εστέλλα). Μην ανησυχείς, το κουδούνι είναι χαλασμένο.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Σας λέω πως θ' ανοίξουν. (Σπρώχνει την πόρτα). Δεν μπορώ πια να σας υποφέρω, δεν μπορώ πια. (Η Εστέλλα τρέχει σ' αυτόν που την σπρώχνει). Φεύγα. Με αηδιάζεις περισσότερο απ' αυτήν. Δε θέλω να βουλιάξω μέσα στα μάτια σου. Είσαι γλοιώδης, είσαι πλαδαρή, είσαι χταπόδι, τέλμα. (Χτυπάει την πόρτα). Θ' ανοίξετε καμιά φορά;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Γκαρσέν, σε ικετεύω, μη φεύγεις. Δε θα ξαναμιλήσω. Θα σ' αφήσω εντελώς ήσυχο, μα μη φεύγεις. Η Ινές έβγαλε τα νύχια της. Δε θέλω να μείνω μονάχη μαζί της...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Βγάλτα πέρα μόνη σου. Δε σου ζήτησα εγώ να 'ρθεις εδώ...

ΕΣΤΕΛΛΑ

Δειλέ... δειλέ... ω... 'Όστε στ' αλήθεια είσαι δειλός...

ΙΝΕΣ

(Πλησιάζοντας την Εστέλλα). Ε, λοιπόν, κοτσουφάκι μου, δεν είσαι ευχαριστημένη; Μ' έφτυσες κατάμουτρα για να του αρέσεις και τσακωθήκαμε εξαιτίας του. Αλλά φεύγει

ο ταραχοποιός και θα μας αφήσει μόνες μας.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Τίποτα δε θα κερδίσεις. Αν ανοίξει αυτή η πόρτα, θα φύγω.

ΙΝΕΣ

Για πού;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Οπουδήποτε. Όσο το δυνατόν μακρύτερα από σένα.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ανοίξτε... ανοίξτε, λοιπόν... Τα δέχομαι όλα... Το φάλαγγα, τις τανάλιες, το λιωμένο μολύβι, τιςτσιμπίδες, το καμίνι, όλα όσα καίνε, όλα όσα ξεσκίζουν. Θέλω να νιώσω τον πόνο για καλά. Καλύτερα εκατό δαγκωματιές, καλύτερα το μαστίγιο, το βιτριόλι, παρά αυτό το μαρτύριο του μυαλού. Αυτό το μαρτύριο φάντασμα που σ' ακουμπάει, σε χαϊδεύει και δε σε πονάει ποτέ αρκετά. (Τραντάζει το πόμολο της πόρτας). Θ' ανοίξετε; (Η πόρτα ξαφνικά ανοίγει). Α...

(Μεγάλη σιωπή)

ΙΝΕΣ

Ε, λοιπόν, Γκαρσέν, δε θα φύγετε;

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Αργά). Αναρωτιέμαι γιατί άνοιξε αυτή η πόρτα.

ΙΝΕΣ

Τι περιμένετε; Φύγετε... φύγετε γρήγορα.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δε θα φύγω.

ΙΝΕΣ

Κι εσύ, Εστέλλα; (Η Εστέλλα δεν κουνιέται. Η Ινές ξεσπάει σε γέλια). Λοιπόν; Ποιος απ' όλους; Ποιος από τους τρεις μας; Ο δρόμος είναι ελεύθερος. Ποιος μας

κρατάει; Χα... Είναι να πεθαίνει κανείς απ' τα γέλια. Είμαστε αχώριστοι.
(Η Εστέλλα χυμάει πίσω της).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αχώριστοι; Γκαρσέν... βοήθησέ με... βοήθησέ με γρήγορα. Θα την σπρώξουμε έξω και θα κλείσουμε την πόρτα, για να μάθει.

ΙΝΕΣ

(Χτυπιέται). Εστέλλα... Εστέλλα... Σε ικετεύω, κράτησέ με... Όχι στο διάδρομο... μη με ρίχνεις στο διάδρομο...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Άστηνε.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Είσαι τρελός; Σε μισεί.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εξαιτίας της έμεινα.

(Η Εστέλλα την αφήνει και κοιτάζει έκπληκτη τον Γκαρσέν).

ΙΝΕΣ

Εξαιτίας μου; Καλά. Ε, λοιπόν, κλείστε την πόρτα. Κάνει δέκα φορές πιο ζέστη όταν είναι ανοιχτή. (Ο Γκαρσέν κλείνει την πόρτα). Εξαιτίας μου, λοιπόν;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ναι. Εσύ ξέρεις τι θα πει δειλός.

ΙΝΕΣ

Ναι... Ξέρω.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ξέρεις τι θα πει αμαρτία, ντροπή, φόβος. Θα ήρθαν μέρες που θα μπόρεσες να δεις τον εαυτό σου μέχρι τα κατάβασμά του, κι αυτό σου 'καβε χέρια και πόδια. Και την άλλη μέρα δεν ήξερες πια τι να σκεφτείς. Δεν κατάφερνες πο-

τέ να ξεδιαλύνεις την αποκάλυψη της προηγούμενης μέρας. Ναι, το ξέρεις το έπαθλο της αμαρτίας. Και για να λες πως είμαι δειλός, πάει να πει πως ξέρεις καλά τα συμπτώματα. Έτσι;

ΙΝΕΣ

Ναι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Εσένα, λοιπόν, πρέπει να πείσω. Είσαι από τη δική μου ράτσα. Φανταζόσουνα πως θα 'φευγα; Δε θα μπορούσα ποτέ να σ' αφήσω εδώ, θριαμβεύτρια, με όλες τις σκέψεις μέσα στο μυαλό σου, όλες τις σκέψεις που αφορούν εμένα.

ΙΝΕΣ

Θέλεις στ' αλήθεια να με πείσεις;

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν μπορώ πια τίποτ' άλλο. Δεν τους ακούω πια, ξέρεις. Σίγουρα θα τέλειωσαν μαζί μου. Τέρμα. Η υπόθεση μπήκε στο αρχείο. Δεν είμαι πια τίποτα στη γη. Ούτε καν ένας δειλός. Ινές, είμαστε μόνοι. Μονάχα εσείς οι δυο σκέφτεστε για μένα. Αυτή δε λογαριάζεται. Μα εσύ, εσύ που με μισείς, αν με πιστέψεις, με σώζεις.

ΙΝΕΣ

Δε θα 'ναι εύκολο. Κοίταξέ με... έχω πολύ ξερό κεφάλι.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα εξαντλήσω όσο χρόνο χρειαστεί.

ΙΝΕΣ

Ω... έχεις όλο τον καιρό... Όλο τον καιρό.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Την παίρνει από τους ώμους). Άκου... Καθένας έχει τον προορισμό του, δεν είναι έτσι; Εγώ δεν λογάριασα ούτε τα λεφτά ούτε τον έρωτα. Ήθελα να είμαι ένας

άντρας. Ένας σκληρός. Τα ποντάρησα όλα στο ίδιο άλογο. Είναι δυνατόν να είναι κανένας δειλός, όταν διαλέγει τους πιο επικίνδυνους δρόμους; Μπορείς να κρίνεις μια ζωή από μια μονάχα πράξη;

ΙΝΕΣ

Γιατί όχι; Ονειρεύσουνα τριάντα χρόνια πως ήσουνα γενναίος. Κι αδιαφορούσες για χιλιάδες άλλες μικρές αδυναμίες, γιατί πίστευες πως όλα επιτρέπονται σ' έναν ήρωα. Ήταν πολύ βολικό. Κι έπειτα, στην ώρα του κινδύνου, σ' έστησαν στον τοίχο. Κι εσύ πήρες το τρένο για το Μεξικό.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δεν τον ονειρεύτηκα αυτόν τον ηρωισμό. Τον διάλεξα. Είναι κανένας αυτό που θέλει.

ΙΝΕΣ

Απόδειξέ το. Απόδειξε πως δεν ήταν όνειρο. Μονάχα οι πράξεις μας, αποδεικνύουν αυτό που θελήσαμε.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Πέθανα πολύ νωρίς. Δεν μου άφησαν τον καιρό να κάνω τις πράξεις μου.

ΙΝΕΣ

Πεθαίνει κανένας πάντα πολύ νωρίς ή πολύ αργά. Κι όμως η ζωή του είναι αυτή. Τελειωμένη. Τραβήχτηκε η γραμμή, πρέπει να κάνουμε την πρόσθεση. Δεν είσαι τίποτ' άλλο από την ζωή σου την ίδια.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Οχιά... Έχεις για όλα μιαν απάντηση.

ΙΝΕΣ

Εμπρός... εμπρός... μη χάνεις το θάρρος σου. Νόμιζες πως θα σου ήταν εύκολο να με πείσεις. Ψάξε για άλλα επιχειρήματα. Κάνε μια προσπάθεια. (Ο Γκαρσέν σηκώνει

νει τους ώμους). Λοιπόν; Στο είχα πει πως είσαι αξιοθρήνητος. Α... πόσο θα πληρώσεις τώρα. Είσαι δειλός, Γκαρσέν. Είσαι ένας δειλός γιατί το θέλω εγώ. Το θέλω. Καταλαβαίνεις; Το θέλω εγώ. Κι όμως κοίταξε πόσο είμαι αδύναμη... Ένας αέρας. Δεν είμαι τίποτ' άλλο από μια ματιά που σε κοιτάζει. Από μια σκέψη άχρωμη που σε σκέφτεται. (Βαδίζει απάνω της μ' ανοιχτά χέρια). Α... τώρα τ' ανοίγεις τα χοντρά αντρικά σου χέρια. Μα τι ελπίζεις; Δεν αρπάζουν με τα χέρια τις σκέψεις. Μπρος... Δεν έχεις δικαίωμα εκλογής. Πρέπει να με πείσεις. Σε κρατάω.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Γκαρσέν.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Τι είναι;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Εκδικήσου την.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Πώς;

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αγκάλιασέ με. Θα την ακούσεις να κελαιδάει.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Κι όμως είναι αλήθεια. Ινές, με κρατάς στο χέρι, αλλά σε κρατάω κι εγώ. (Σκύβει πάνω στην Εστέλλα. Η Ινές ξεφωνίζει).

ΙΝΕΣ

Α, δειλέ... δειλέ... Άντε, άντε να παρηγορηθείς απ' τις γυναίκες.

ΕΣΤΕΛΛΑ

* Κελάιδα, Ινές... Κελάιδα...

ΙΝΕΣ

Τι χαριτωμένο ζευγάρι. Αν έβλεπες τη χοντρή του παλάμη που ακουμπάει στην πλάτη σου και χουφτιάζει το κρέας και το ύφασμα. Τα χέρια του είναι μουσκεμένα απ' τον ιδρώτα. Θα σου κάνουν ένα σκούρο λεκέ στο φουστάνι σου.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Κελάιδα, κελάιδα. Σφίξε με πιο κοντά σου, Γκαρσέν. Θα πλαντάξει.

ΙΝΕΣ

Μα βέβαια... Σφίχτηκε πιο πολύ. Ανακατώστε τα χνώτα σας... Είναι όμορφος ο έρωτας. Ε, Γκαρσέν; Είναι χλιαρός και βαθύς σαν τον ύπνο. Μα δε θα σ' αφήσω να κοιμηθείς. (Κίνηση του Γκαρσέν).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Μην την ακούς... Πάρε το στόμα μου... Είμαι ολόκληρη δική σου.

ΙΝΕΣ

Άντε, λοιπόν, τι περιμένεις; Κάνε ό,τι σου λέει. Ο Γκαρσέν, ο δειλός, αγκαλιάζει την Εστέλλα, την παιδοκτόνο. Ανοίγουν τα στοιχήματα. Ο δειλός Γκαρσέν θα τη φιλήσει; Σας βλέπω... σας βλέπω. Εγώ μόνη μου είμαι ένα πλήθος. Το πλήθος, Γκαρσέν. Το πλήθος... Τ' ακούς; (Μουρμουρίζει). Δειλέ... δειλέ... δειλέ... δειλέ... Του κάκου προσπαθείς να μου ξεφύγεις. Δε θα σ' αφήσω. Τι γυρεύεις στα χείλια της; Τη λησμονιά; Μα δεν πρόκειται να σε λησμονήσω εγώ. Εμένα πρέπει να πείσεις. Εμένα. Έλα... έλα... Σε περιμένω. Βλέπεις, Εστέλλα; Ξεσφίγγει την αγκαλιά του. Είναι υπάκουος σαν σκυλί. Ποτέ σου δε θα τον αποκτήσεις.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Δε θα νυχτώσει λοιπόν ποτέ;

ΙΝΕΣ

Ποτέ.

ΓΚΑΡΣΕΝ

Θα με βλέπεις πάντα;

ΙΝΕΣ

Πάντα...

(Ο Γκαρσέν εγκαταλείπει την Εστέλλα και κάνει μερικά βήματα στο δωμάτιο. Πλησιάζει τον μπρούντζινο μπουστό).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Ο μπρούντζος. (Τον χαϊδεύει). Ε, λοιπόν, ήρθε η ώρα. Ο μπρούντζινος μπουστός είναι εδώ. Τον κοιτάζω και καταλαβαίνω πως είμαι στην κόλαση. Σας λέω πως όλα τα είχαν προβλέψει. Είχαν προβλέψει πως θα στεκόμουν μπροστά στο τζάκι, πασπατεύοντας αυτόν τον μπρούντζο, με όλα τα βλέμματα καρφωμένα απάνω μου. Όλα τα βλέμματα που με τρώνε. (Γυρίζει απότομα). Είσαστε δυο μονάχα; Σας νόμιζα για πολύ περισσότερες. (Γελάει). Λοιπόν, αυτό είναι η κόλαση. Δε θα το πιστέυα ποτέ. Θυμάστε; Το θειάφι, η φωτιά, οι σούβλες... Α, τι αστείο... Δεν υπάρχει ανάγκη σούβλας. Η κόλαση είναι οι άλλοι.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Αγάπη μου.

ΓΚΑΡΣΕΝ

(Την σπρώχνει). Άσε με. Είναι ανάμεσά μας. Δεν μπορώ να σ' αγαπήσω, όσο αυτή θα με βλέπει.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Ε, λοιπόν, δε θα μας ξαναδεί. (Παίρνει τον χαρτοκοπτή-

ρα και χτυπάει την Ινές).

ΙΝΕΣ

(Τραβιέται γελώντας). Μα τι κάνεις... τι κάνεις; Είσαι τρελή; Το ξέρεις καλά πως είμαι νεκρή.

ΕΣΤΕΛΛΑ

Νεκρή. (Αφήνει τον χαρτοκοπτήρα να πέσει. Η Ινές τον σηκώνει και χτυπιέται με λύσσα).

ΙΝΕΣ

Νεκρή... νεκρή... νεκρή... Ούτε το μαχαίρι, ούτε το δηλητήριο, ούτε το σκοινί. Έχει ήδη γίνει. Καταλαβαίνεις; Και θα 'μαστε μαζί, για πάντα. (Γελάει. Το ίδιο και οι άλλοι).

ΕΣΤΕΛΛΑ

Για πάντα... Θεέ μου, τι παράξενο... Για πάντα...

ΓΚΑΡΣΕΝ

Για πάντα...

(Κάθονται στους καναπέδες. Σταματάνε τα γέλια, κοιτάζονται. Ο Γκαρσέν σηκώνεται).

ΓΚΑΡΣΕΝ

Λοιπόν... συνεχίζουμε.

ΑΥΛΑΙΑ